

Urheilutulon verotus Suomessa

**Valmennusrahaston yleisyys ja hyödyntäminen yksilö-
urheilijoiden keskuudessa**

Topi Kanninen

Opinnäytetyö

Marraskuu 2019

Liiketalouden koulutusohjelma

Yhteiskuntatieteiden, liiketalouden ja hallinnon ala

Tekijä(t) Kanninen, Topi	Julkaisun laji Opinnäytetyö, AMK	Päivämäärä Marraskuu 2019
	Sivumäärä 49	Julkaisun kieli Suomi
		Verkojulkaisulupa myönnetty: x
Työn nimi Urheilutulon verotus Suomessa Valmennusrahaston yleisyys ja hyödyntäminen yksilöurheilijoiden keskuudessa		
Tutkinto-ohjelma Liiketalouden tutkinto-ohjelma		
Työn ohjaaja(t) Anne Eskola. Osmo Laitila.		
Toimeksiantaja(t) -		
<p>Tiivistelmä</p> <p>Tutkimuksen tavoitteena oli selvittää, kuinka yleisesti valmennusrahasto on käytössä suomalaisten yksilöurheilijoiden keskuudessa. Rahaston käytön yleisyyttä tutkittaessa selvitettiin myös urheilijoiden syitä sekä motiiveja rahaston käytölle tai käyttämättä jättämiselle. Tutkimuksen tarkoituksena oli selvittää valmennusrahaston käytön yleisyys sekä siihen liittyvät mahdolliset mielikuvat.</p> <p>Työn teoreettinen viitekehys rakentui urheilutoiminnasta, urheilutulosta sekä sen verotuksesta sekä tulojen rahastointimahdollisuuksista. Työn tutkimusmenetelmänä käytettiin kvantitatiivista tutkimusmenetelmää. Kyselylomake oli pääosin strukturoitu, ja se jaettiin suoraan lajiliitoille sekä Jyväskylän Urheiluakatemiaa kautta urheiluakatemiaverkkoon. Kyselyyn saatiin 59 vastaajaa. Kyselytutkimuksen tuloksen analysoitiin Webropol-ohjelmalla.</p> <p>Tuloksista selvisi, että valmennusrahaston käyttö on yksilöurheilijoilla kohtalaisen yleistä. Valmennusrahastoa käyttävät urheilijat ovat tyytyväisiä rahaston toimintaan, heiltä löytyvät selkeät motiivit käytölle sekä he ovat valmiita suosittelemaan käyttöä myös muille. Suurin yksittäinen syy olla käyttämättä rahastoa on epätietoisuus sen olemassaolosta. Vastaajien demograafisten tekijöiden vaikutusta tutkittaessa valmennusrahaston käyttöä korreloivat eniten urheilijan ikä, kilpataso sekä urheilutulot.</p> <p>Valmennusrahaston käytön kehittymistä voitaisiin seurata toteuttamalla tutkimus vuosittain, jolloin kehityksen seuranta olisi tehokkaampaa. Jatkotutkimuksena voitaisiin paneutua valmennusrahaston markkinoinnin kehittämiseen, minkä avulla rahaston tietoisuus urheilijoiden keskuudessa nousisi paremmalle tasolle.</p>		
Avainsanat (asiasanat) urheilu, urheilutulo, verotus, rahasto, valmennusrahasto		
Muut tiedot (Salassa pidettävät liitteet)		

Author(s) Kanninen, Topi	Type of publication Bachelor's thesis	Date November 2019 Language of publication: Finnish
	Number of pages 49	Permission for web publication: x
Title of publication Taxation of sport income in Finland Usage of athlete fund amongst individual athletes		
Degree programme Business Administration		
Supervisor(s) Eskola, Anne and Laitila, Osmo		
Assigned by -		
Abstract <p>The aim of the research was to find out how common the usage of athlete fund amongst Finnish individual athletes is and the reasons that motivate athletes to either use or not use the athlete fund. The purpose of the research was also to find out what athletes think about the athlete fund.</p> <p>The theoretical framework of the research consisted of defining the sporting activities, sport income and taxation and defining the athlete fund. The used research approach was quantitative. The questionnaire was mostly structured and was sent to athletes through Jyväskylä Sport Academy and directly to sport federations. 59 respondents were reached. The achieved research results were analyzed by using Webropol-program.</p> <p>According to the results the usage of athlete fund is relatively common amongst Finnish individual athletes. Athletes who use the fund are very satisfied with the use and have clear motives behind the usage. They are also ready and willing to recommend the fund to other athletes. The reason for athletes not to use the athlete fund is that they have never heard of it or have no knowledge of the existence of the athlete fund. The factors that correlate with the usage, according to the results, are the athlete's age, level of competition and the amount of annual sport income.</p> <p>A follow-up study could be conducted every year to monitor the usage of the athlete fund. Further studies could focus on finding the ways to improve the marketing of the athlete fund to raise the knowledge of its existence.</p>		
Keywords/tags (subjects) sport, sport income, taxation, fund, athlete fund		
Miscellaneous (Confidential information)		

Sisältö

1	Johdanto	3
2	Tutkimusasetelma	4
2.1	Tutkimusongelma ja tutkimuskysymykset	4
2.2	Tutkimusote ja tutkimusmenetelmät.....	5
3	Urheilutulon verotus Suomessa	11
3.1	Urheilutoiminnan luonne	11
3.2	Urheilijan tulot	12
4	Rahastot urheilutulon verotuksessa	20
5	Tulokset	23
6	Johtopäätökset.....	36
7	Pohdinta.....	37
	Lähteet	42
	Liitteet.....	44
	Liite 1. Kyselyn saatekirje.....	44
	Liite 2. Kyselylomake.....	45
	Liite 3. Avoimet vastaukset.....	49

Kuviot

Kuvio 1. Urheiluapurahojen jakauma vuosina 2016-2018 (Urheilija-apurahat) ..	17
Kuvio 2. Esimerkkilaskelma valmennusrahaston toiminnasta	23
Kuvio 3. Vastaajien ikäjakauma	25
Kuvio 4. Vastaajien jakauma kilpatasojen mukaan	25
Kuvio 5. Vastaajien vuosittaiset urheilutulot.....	26
Kuvio 6. Valmennusrahaston käytön yleisyys vastaajien keskuudessa.....	27

	2
Kuvio 7. Valmennusrahaston käyttäjien motiivit käytölle.....	30
Kuvio 8. Valmennusrahaston käyttäjien tyytyväisyys rahastoon	31
Kuvio 9. Käyttäjien halukkuus suositella valmennusrahastoa.....	32
Kuvio 10. Valmennusrahaston tunnettavuus vastaajien keskuudessa	33
Kuvio 11. Vastaajien tieto ja tuntemus valmennusrahaston toiminnasta	34
Kuvio 12. Vastaajien syitä jättää käyttämättä valmennusrahastoa	35

Taulukot

Taulukko 1. Vastaajien sukupuolijakauma	24
Taulukko 2. Vastaajien jakauma lajiryhmittäin	24
Taulukko 3. Valmennusapurahan saajien osuus vastaajista	26
Taulukko 4. Sukupuolen vaikutus valmennusrahaston käyttöön.....	28
Taulukko 5. Lajiryhmän vaikutus valmennusrahaston käyttöön.....	28
Taulukko 6. Iän vaikutus valmennusrahaston käyttöön.....	28
Taulukko 7. Kilpatason vaikutus valmennusrahaston käyttöön.....	29
Taulukko 8. Urheilutulojen vaikutus valmennusrahaston käyttöön	29
Taulukko 9. Urheilijarahaston yleisyys käyttäjien keskuudessa.....	32

1 Johdanto

Vuonna 2016 Yle julkaisi tutkimuksen, jossa käsiteltiin suomalaisten huippu-urheilijoiden tulotasoa. Kysely kohdennettiin sekä kesä- että talvilajien urheilijoille, ja vastauksia saatiin yhteensä 90 kappaletta. Näistä vastaajista yksilöurheilijoiden osuus oli 75 kappaletta. Tutkimuksessa selvisi, että lähes kaikki kyselyyn vastanneista urheilijoista ovat kokeneet stressiä ja huolta omasta toimeentulostaan. Vastaajista 64 % ilmoitti kuukausittaisiksi bruttotuloiksi alle 1 200 €. Vuonna 2014 köyhyysrajaksi määriteltiin 1 190 €. Alhaisten tulojen takia joka kolmas vastaaja on joutunut jättämään laskuja maksamatta, ja joka viides on joutunut turvautumaan Kelan toimeentulotukeen. Vastaajien tärkeimmiksi tulonlähteiksi nousivat kyselyssä sponsoritulot, urheilijan lähipiiristään saamat avustukset sekä valtion myöntämä veroton urheilija-apuraha. (Kössö 2016.)

Urheilijan valmentautumis- ja kilpailutoiminnan tukemiseksi on Suomeen perustettu valmennus- ja urheilijarahastojärjestelmät urheilutulojen verovaikutusten hillitsemiseksi. Tämä opinnäytetyö keskittyy tutkimaan valmennusrahastoa. Tutkimuksen tarkoituksena on selvittää, kuinka yleistä valmennusrahaston käyttö yksilöurheilijoilla on. Työssä pyritään myös saamaan selville tekijöitä ja motiiveja valmennusrahaston käyttöön, sekä selvittää, millaisia mielikuvia valmennusrahasto yksilöurheilijoissa herättää. Vastaavaa valmennusrahastoon kohdistuvaa tutkimusta ei ole ennen toteutettu, joten se toimii hyvänä perustutkimuksena aiheelle sekä luo pohjaa mahdollisille jatkotutkimuksille.

Opinnäytetyö alkaa työn tutkimusasetelman sekä työssä käytettävien tutkimusmenetelmien määrittelyllä. Tämän jälkeen siirrytään työn teoreettiseen viitekehykseen, joka muodostuu urheilutoiminnan määrittelystä, urheilijan tuloista ja niiden verotuksesta, sekä urheilutuloihin liittyvien rahastojen toiminnasta. Urheilijan tuloista käydään työssä läpi urheilijalle mahdolliset tulolajit, vähennykset sekä kustannusten korvaukset. Rahastoista työssä esitellään sekä valmennus- että urheilijarahasto, minkä lisäksi avataan valmennusrahaston toimintaa esimerkkilaskelman avulla. Teoriaosuuden jälkeen käydään läpi tutkimuksessa saadut tulokset sekä niiden pohjalta muodostetut johtopäätökset. Opinnäytetyön lopun

pohdintaosuudessa peilataan saatuja tutkimustuloksia käytettyyn teoriaan, tarkastellaan tutkimuksen luotettavuutta sekä avataan potentiaalisia jatkotutkimusmahdollisuuksia.

2 Tutkimusasetelma

Tässä luvussa käydään läpi työn tutkimusongelma ja-kysymykset, työn tavoitteet sekä aiheeseen liittyvät aiemmat tutkimukset. Tämän lisäksi käydään läpi työn tutkimusmenetelmät.

2.1 Tutkimusongelma ja tutkimuskysymykset

Työn tutkimusongelmana on selvittää, kuinka suuri osa yksilöurheilijoista käyttää ja hyödyntää valmennusrahastoa urheilutulojensa käsittelyssä. Tutkimuksella halutaan saada tietoa siitä, mitkä tekijät vaikuttavat rahaston käyttöön tai vastaavasti käyttämättä jättämiseen. Tämän lisäksi pyritään selvittämään valmennusrahastosta urheilijoille syntyviä mielikuvia. Työn tutkimuskysymyksiä ovat seuraavat:

- kuinka yleistä valmennusrahaston käyttö on yksilöurheilijoiden keskuudessa
- mitkä tekijät vaikuttavat valmennusrahaston käyttöön tai sen käyttämättä jättämiseen
- millaisia mielikuvia valmennusrahasto herättää urheilijoiden keskuudessa.

Tutkimuskysymysten tavoitteena on selvittää rahaston käytön yleisyyttä sekä syitä käytölle, sillä kyseistä aihetta on toistaiseksi tutkittu melko vähän.

Työn aihe valikoitui mielenkiinnosta sekä mahdollisuudesta yhdistää opinnot sekä oma urheilu-ura. Aiheen valintaa puolsi myös aiempien tutkimusten vähyyys. Louhi on pro gradu –tutkielmassaan (2015, 4-5) tutkinut urheilijan verosuunnittelua ja sen haasteita sekä kotimaassa että ulkomailla. Tutkimuksen lähtökohtana on ollut urheilijan oikeudellisen aseman jäsentäminen, jonka pohjalta tutkimus etenee

urheilijan verotukseen liittyviin haasteisiin. Työn lopuksi Louhi käsittelee urheilijan verosuunnittelun optimointia. Brander (2017) on opinnäytetyössään käsitellyt urheilurahastoja sekä tutkinut urheilijoiden mielteitä sijoittamisesta sekä uran jälkeiseen aikaan säästämistä. Työ painottuu enemmänkin sijoitusnäkökulmaan ja on kartoitus urheilijoiden näkemyksistä heidän urheilu-uriansa jälkeisestä ajasta.

Aiempaa tutkimustietoa valmennusrahastoista sekä niiden käytöstä on melko vähän. Louhen tulokulma aiheeseen on juridinen, ja hän keskittyy tutkimuksessaan urheilijan oikeuksiin ja verosuunnittelun mahdollisuuksiin. Branderin opinnäytetyössä paneudutaan urheilija- ja valmennusrahastoon käsitteinä, sekä siihen, kuinka yleistä niiden käyttö on. Työllä haetaan näkemyksiä urheilu-uran jälkeiseen aikaan. Edellä mainitut työt ovat vahvasti sidoksissa tähän työhön samojen teoriataustojen kautta. Erottavana tekijänä töissä toimii kuitenkin tutkimusongelma.

2.2 Tutkimusote ja tutkimusmenetelmät

Tutkimusmenetelmä

Tutkimusongelmaan tuotetaan ratkaisu tutkimusmenetelmillä. Menetelmäksi kutsutaan menettelytapaa, sääntöä tai keinoa, jolla kyseinen ongelma ratkaistaan. Menetelmän valitseminen edellyttää hyvää tuntemusta tutkimusongelmasta. Tutkimuksen tavoitteena on tuottaa luotettava tietoa, jonka pohjalle tutkimuksen ratkaisu on mahdollista perustaa. Tästä syystä ratkaisun tuottamiseen hyödynnetään tiedemaailman hyväksymiä ja oikeaksi toteamia, hyväksi havaittuja keinoja. (Kananen 2015, 65.) Tutkimusotteen valintaa ohjaa tutkimusongelman luonne. Tutkimusotteeksi kutsutaan ratkaisun tuottavaa kokonaisuutta, mikä koostuu tiedonkeruu- ja analyysimenetelmistä. Yleisesti tutkimusotteet jaetaan kvantitatiiviseen eli määrälliseen sekä kvalitatiiviseen eli laadulliseen otteeseen. (Mts. 63.)

Tämän työn tutkimusotteeksi valikoitui kvantitatiivinen tutkimusote. Kvantitatiivisen eli määrällisen tutkimuksen edellytys on ilmiön tunteminen, jolla tarkoitetaan ilmiöön vaikuttavien tekijöiden tuntemista, koska tuntemattoman ilmiön

mittaaminen on mahdotonta. Tutkimustapa on pitkälti muuttujien eli tekijöiden mittaamista. Kvantitatiivisella tutkimuksella on pyrkimys yleistykseseen. (Kananen 2011, 12, 17.)

Laadullisessa eli kvalitatiivisessa tutkimuksessa ovat numeroiden sijasta käytössä sanat sekä lauseet. Kvalitatiivisella tutkimuksella ei ole pyrkimys yleistykseseen, vaan tavoitteena on tutkimusilmiön kuvaaminen, ymmärtäminen ja mielekkään kuvan antaminen. Tutkimusotteella pyritään saavuttamaan ilmiöstä syvälinen ymmärrys. Toisin kuin kvantitatiivisessa tutkimuksessa, kvalitatiivisen tutkimuksen toteuttamisella ei ole tarkkaa viitekehystä; sääntöjen sijaan aineiston analyysiprosessi on kvalitatiivisessa tutkimuksessa syklinen. (Kananen 2008, 24.)

Kvalitatiivisen ja kvantitatiivisen lähestymistavan ero riippuu tutkittavasta ilmiöstä. Kvalitatiivisella tutkimuksella pyritään selvittämään itse tutkimusilmiötä, sen tekijöitä sekä näiden tekijöiden vuorovaikutusta. Kvantitatiivinen tutkimus keskittyy vastaavasti jo ennalta tunnettuihin ilmiöihin, niiden muuttujien mittaamiseen sekä vuorovaikutusten laskemiseen. Tieto tutkittavista tekijöistä on kvantitatiivisen tutkimuksen edellytys. (Kananen 2011, 12.)

Kvantitatiivinen tutkimus antaa kuvan tutkimuksen mitattavien ominaisuuksien eli muuttujien välisistä suhteista ja eroista. Tutkimus antaa vastauksen kysymykseen, *kuinka paljon tai miten usein*. Kvantitatiivisessa tutkimustavassa tietoa tarkastellaan numeerisesti. Tutkittavia asioita sekä niihin liittyviä ominaisuuksia käsitellään yleisesti kuvaillen numeroiden kautta. Tutkimustiedon tutkija saa määrällisessä tutkimuksessa numeroina. Myös tulokset tutkija esittää numeroina, esimerkiksi tunnuslukuina. Olennaisen tutkimustiedon tutkija tulkitsee ja selittää sanallisesti, jolloin hän kuvailee tutkittavien asioiden yhteyksiä ja eroavaisuuksia. (Vilka 2007, 13-14.) Tämän opinnäytetyön tutkimusmenetelmä valikoitui tutkittavan ilmiön perusteella. Ilmiöstä halutaan työssä selvittää erilaisten mittareiden avulla mahdollisia suhteita sekä vuorovaikutuksia.

Aineistonkeruumenetelmät

Kvantitatiivisessa tutkimuksessa tutkimusaineistoa voidaan kerätä kyselyllä, haastattelulla tai systemaattisella havainnoinnilla. Kysely on keruumenetelmistä yleisin. (Kananen 2011, 12.) Kyselyssä kysymysten muoto on vakioitu eli standardoitu, millä tarkoitetaan, että kaikilta vastaajilta kysytään kyselyssä samat asiat, samalla tavalla ja samassa järjestyksessä. Kyselyssä vastaaja lukee kysymyksen itse ja antaa vastauksen lomakkeeseen. Kyselylomaketta käytetään silloin, kun havaintoyksikkönä on henkilö sekä häntä koskettavat asiat, kuten esimerkiksi ominaisuudet, asenteet tai mielipiteet. (Vilkkä 2007, 28.) Tutkimuksen kohdetta tai tapausta, jota tutkimuksessa analysoidaan, kutsutaan havaintoyksiköksi (Kananen 2011, 58). Myös henkilökohtaisten asioiden kuten esimerkiksi terveyden tai tulojen mittaamiseen kysely soveltuu hyvin. Kyselyn ongelmakohtia ovat vastauslomakkeiden hidas palautuvuus takaisin tutkijalle sekä tutkimuksen oikea ajoittaminen. (Vilkkä 2007, 28.)

Aineistonkeruumenetelmistä opinnäytetyöhön valikoitui kysely, joka toteutettiin sähköisenä kyselylomakkeena. Tutkimuksen kyselylomakkeen rakentaminen sekä aineistonkeruu suoritetaan Webropol-ohjelmistolla. Kyselylinkin sisältävää saatekirjettä jaetaan Jyväskylän Urheiluakatemiaa kautta urheiluakatemiaverkostoon sekä sähköpostilla suoraan lajiliittojen edustajille. Menetelmän valintaa puolsivat havaintoyksiköt, joita yksilöurheilijat tutkimuksessa edustavat. Tämän lisäksi Vilkkä (2007, 28) kirjoittaa, että aineiston hankinnassa kysely soveltuu tilanteisiin, joissa tutkittavien määrä on suuri ja he ovat hajallaan. Tämä kuvaus vastaa hyvin työn tutkimustilannetta. Kananen (2015, 212-215) mukaan verkossa toteutettavan kyselyn etuja ovat sen helppous, nopeus, seuranta sekä kohdentaminen. Verkkokysely tarjoaa myös ainoana kyselymenetelmänä mahdollisuuden vastausten reaaliaikaiseen saamiseen. Verkkokyselyllä on myös mahdollista saada luotettavampaa tutkimustietoa tilanteissa, joissa uudet kysymykset ovat riippuvaisia vastaajan aiemmista vastauksista. Tällöin ohjelma estää vastaajan pääsyn sellaisiin kysymyksiin, jotka eivät hänelle kuulu. Verkkotutkimuksen haasteiksi Kananen on maininnut otoksen ja tuloksen vinoumat, tekniset ongelmat yhteyksissä ja ohjelmissa sekä alhaisen vastausprosentin.

Opinnäytetyön kyselyssä hyödynnetään tiedon kerääjinä sekä avoimia että strukturoituja kysymyksiä. Avoimia kysymyksiä voidaan hyödyntää esitutkimusvaiheessa ilmiön kartoittamiseen, sekä tutkittaessa ilmiötä, josta on entuudestaan saatavilla vain vähän tutkimustietoa. Strukturoidut kysymykset eroavat avoimista kysymyksistä rajauksellaan. Kun avoimet kysymykset voivat olla täysin rajaamattomia, strukturoidut kysymykset rakentuvat valmiiksi valituista vastausvaihtoehdoista ja kysymysten vastaukset ovat valmiiksi numerokoodattuja käsittelyvaiheen helpottamiseksi. Kysymystyypit jakautuvat erilaisiin asteikko- sekä vaihtoehtokysymyksiin. (Kananen 2011, 30-31.)

Kysymykset vaikuttavat suoraan tutkimuksen laatuun ja luotettavuuteen, sillä niiden avulla kerätään raaka-ainetta tutkimusongelman ratkaisuun. Kysymysten toimivuuteen onkin tärkeää kiinnittää huomiota, ja hyvän kysymyksen ominaisuuksia ovat Kanasen (2011, 30) mukaan seuraavat seikat:

- vastaaja kykenee ymmärtämään kysymykset oikein
- vastaaja omaa kysymysten edellyttämän tiedon
- vastaajalla on halu antaa kysymyksiä koskevaa tietoa
- kysymykset ovat selkeitä.

Myös Lotti (2001, 145) on kirjassaan käsitellyt kysymysten rakentamisen periaatteita. Hänen mukaansa ne voidaan kiteyttää seuraavasti:

- kysymys ei johdattele
- kysymys on lyhyt
- kysymys on yksinkertainen, selkeä ja yksiselitteinen
- kysymys koostuu vain yhdestä kysymyksestä
- kysymys on yleiskieltä.

Perusjoukon valinta

Kvantitatiivisen tutkimuksen tiedonkeruun kriittisin vaihe on populaatio ja siitä saatava tieto. Populaatiolla tarkoitetaan sitä kohderyhmää, jota tutkimusilmiö koskettaa ja josta tutkimuksessa halutaan tehdä päätelmiä. Tutkimuksen populaatio on siis vastaus kysymykseen: ketä tutkitaan? Perusjoukko tulee rajata ja määritellä tarkkaan. Otantatutkimuksessa perusjoukkoa edustaa otos, josta saadut tulokset voidaan yleistää koko perusjoukkoon. Jotta otanta voitaisiin toteuttaa, tulisi perusjoukkoon kuuluvista yksilöistä löytää luettelo. Samoin perusjoukon rakenne olisi pystyttävä määrittelemään, jotta olisi mahdollista todeta otoksen ja perusjoukon vastaavuus. (Kananen 2011, 65.) Tutkimuksen perusjoukkoa edustavat suomalaiset yksilöurheilijat. Koska perusjoukosta ei ole saatavilla luetteloa, jota hyödyntämällä kysely voitaisiin kohdistaa koko perusjoukolle tai tiettyyn osaan siitä, puhutaan otoksesta tällöin näytteenä. Kananen (mts. 65) määrittelee näytteeksi otoksen, jota ei ole tehty otantamenetelmien mukaisesti. Näytettä käytetään tutkimusongelman esikartoitusvaiheessa.

Analysointi

Kvantitatiivinen tutkimus keskittyy selvittämään määriä, riippuvuuksia sekä syy-seuraussuhteita. Tilastollisen päättelyn lähtökohtana on, että saadut tulokset on mahdollista yleistää koskemaan sitä perusjoukkoa, josta havaintoyksiköt on kerätty. Tutkimuksella kerättyä aineistoa on analysoitava erilaisin menetelmin.

Kvantitatiivisessa tutkimuksessa käytetyt mittarit sekä niiden mittaustasot vaikuttavat analyysimenetelmän valintaan. Jokaisella analyysimenetelmällä on mittaustasoja koskevat minimikriteerit. Kriteerejä ei ole lupa rikkoa. Tästä vastuu on tutkijalla, sillä käytetty tilasto-ohjelma ei yleensä pysty itsenäisesti vastaamaan oikean menetelmän käytöstä. (Kananen 2011, 85.) Kvantitatiivisen aineiston määrällisen analyysin edellytyksenä on, että kyseyn vastausten vaihtoehdot on koodattu luvuilla (Kananen 2015, 84). Kvantitatiivinen tutkimus edellyttää aineiston tiivistämistä, sillä tavoitteena on tutkia suurempaa joukkoa. Saatuja tutkimustuloksia voidaan esittää tiivistetysti erilaisten tunnuslukujen, suorien jakaumien sekä ristiintaulukoinnin avulla. Suora jakauma esittää kysymykseen annetut vastaukset niiden suhteellisina prosenttiosuuksina. Ristiintaulukoinnissa tarkastelussa ovat kahden eri muuttujan väliset suhteet. (Kananen 2015, 287-291.)

Tässä tutkimuksessa saatuja vastauksia kuvataan tunnuslukujen, suorien jakaumien sekä ristiintaulukoinnin avulla. Tutkimuksen avointen kysymysten vastaukset käsitellään tekstinkäsittelyohjelmalla.

Luotettavuus

Tutkimuksen luotettavuutta arvioidaan validiteetilla sekä reliabiliteetilla. Reliabiliteetilla tarkoitetaan saatujen tutkimustulosten pysyvyyttä, eli sitä, tuottaako tutkimus toistettaessa samat tulokset. Käytetyt mittarit tuottavat eri mittauskerroilla samat tulokset, jolloin kyse ei ole sattumasta. Validiteetilla puolestaan tarkoitetaan sitä, että tutkimukset mittaavat juuri sitä, mitä pitääkin mitata. Validiteetin varmistamiseksi tutkimuksessa tulee hyödyntää oikeaa tutkimusmenetelmää sekä oikeita mittareita. (Kananen 2011, 118-121.) Validiteetti voidaan jakaa sisäiseen ja ulkoiseen validiteettiin. Sisäisellä validiteetilla tarkoitetaan oikeaa syy-seuraussuhdetta. Tutkijalla tulee olla oikeat perusteet esittämilleen väitteille sekä ratkaisuille. Ulkoisella validiteetilla tarkoitetaan saatujen tulosten yleistettävyyttä. Yleistettävyyttä mitataan sillä, vastaako otos tutkimuksen populaatiota ja onko saatuja tuloksia mahdollista yleistää kohderyhmään. (Kananen 2015, 347.)

Luotettavuuden, eli tutkimuksen laadun, varmistaminen tulee tapahtua jo työn alkuvaiheessa. Tutkijan on pohdittava ennakkoon, kuinka työn luotettavuus varmistetaan. Tutkija itsessäänkin vaikuttaa työn luotettavuuteen. Tutkija on vastuussa erilaisista valinnoista tutkimusprosessin aikana, ja nämä valinnat vaikuttavat osaltaan työn luotettavuuteen. Kvantitatiivisen tutkimuksen suurimmat luotettavuusriskit liittyvät tutkimuksen vastaajiin. Vastaajat voivat vastata epärehellisesti tai ymmärtää kysymykset eri tavalla, mikä vaikuttaa saatuihin tuloksiin. Myös tutkijalla on mahdollisuus tehdä virheellisiä analyyskejä sekä johtopäätöksiä kerätystä aineistosta. Kvantitatiivisessa tutkimuksessa tulkintasäännöt ovat kuitenkin tiukkoja, mikä rajaa edellämainitut virhelähteet minimiin. (Kananen 2015, 338-341.)

Tämän työn suurimmiksi riskeiksi tulevat muodostumaan kyselylomakkeen onnistunut laadinta sekä tarvittavien vastausmäärien saanti. Tutkimuksen luotettavuuteen palataan työn pohdintaosiossa.

3 Urheilutulon verotus Suomessa

Tässä luvussa käsitellään urheilutulon verotuksen toteutusta Suomessa. Luvussa määritellään, minkälaista urheilutoimintaa voi verotuksen näkökulmasta olla, millaisia tuloja urheilija voi saada sekä miten kustannusten korvaukset sekä vähennykset näkyvät urheilijan verotuksessa.

3.1 Urheilutoiminnan luonne

Eskelinen (1995, 134) määrittää urheilun yleisnimitykseksi liikuntatoiminnalle, jonka päämääränä on sekä terveyden että fyysisen ja psyykkisen mielihyvän saavuttaminen. Urheiluksi katsotaan myös liikunnan amatööri- sekä ammattilaistason kilpailutoimintaa. Urheilun ja urheilijan käsitettä ei olla verolainsäädännössä määritelty, kirjoittavat Määttä ja Luoma (2019). Urheilu voi verotuksen näkökulmasta olla joko harrastustoimintaa, tulonhankkimistoimintaa tai elinkeinotoimintaa. Urheilun taso tai sen tavoitteellisuuden aste ei ole verotuksessa ratkaisevaa, sillä kaikki urheilusta saatavat tulot ovat veronalaisia, pois lukien erikseen verovapaaksi säädetty urheilutulot. Urheilutoiminnan luonne ratkaisee urheilusta saadun tulon verotuksen.

Harrastustoiminta

Harrastustoiminnaksi katsotaan tyypillisesti henkilön vapaa-aikaan kuuluva toiminta, josta henkilö ei saa toimeentuloa ja jota henkilö harjoittaa muutoinkin kuin tulojen hankkimiseksi. Tällöin tulojen saaminen on toissijaista verrattuna harrastustoiminnan muihin tarkoituksiin, kuten esimerkiksi henkiseen ja fyysiseen hyvinvointiin. (Määttä & Luoma 2019.) Tuloverolain (TVL 1535/1992, 110 §) mukaan urheilun harrastamisesta saadut tulot ovat kuitenkin veronalaisia. Tulo on maksuperiaatteen mukaan sen verovuoden tuloa, jolloin se nostetaan, merkitään tulonsaajan tilille tai saadaan muutoin määräysvaltaan. Harrastustoiminnan kulut nähdään verotuksessa pääsääntöisesti vähennyskelvottomina elantomenoina (Määttä & Luoma 2019).

Tulonhankkimistoiminta

Urheilulla nähdään olevan selkeä tulonhankkimistarkoitus, kun urheilemisesta saadut tulot kattavat tuloihin kohdistuneiden kulujen vähentämisen jälkeen ainakin osan urheilijan elantomenoista. Tällaisessa tilanteessa veronalaisten tulojen hankkimiseen kohdistuvat kulut on mahdollista vähentää verotuksessa. Henkilön katsotaan toimivan vakaassa tulonhankkimistarkoituksessa, jos hän saa toimeentulonsa urheilusta tai siihen tarkoitettusta apurahasta, vaikka hänen toimeentulonsa ei kertyisikään kokonaisuudessaan urheilusta. (Määttä & Luoma 2019.)

Elinkeinotoiminta

Laki elinkeinotulon verotuksesta (EVL 360/1968, 1-2 §) määrittelee elinkeinotoiminnan liike- ja ammattitoiminnaksi. Verovelvollisen harjoittama liike- ja ammattitoiminta lasketaan elinkeinotoiminnan tulolähteiksi. Ammattitoiminta määritellään liiketoiminnan kaltaiseksi, mutta suppeammassa laajuudessa toteutetuksi toiminnaksi, jossa on suuri merkitys verovelvollisen omalla henkilökohtaisella ammattitaidolla (Määttä & Luoma 2019).

Yleisinä elinkeinotoiminnan tunnusmerkkeinä pidetään oikeus- ja verotuskäytännön perusteella muun muassa ansiotarkoitusta ja tulovirtaa, toiminnan laajuutta, itsenäisyyttä, jatkuvuutta, suunnitelmallisuutta sekä toiminnan taloudellista riskiä. Urheilijan harjoittama toiminta voi luonteeltaan täyttää nämä elinkeinotoiminnan tunnusmerkit, jolloin urheilijan yritystoimintaa ja sen tuottamaa tuloa verotetaan elinkeinotulon verottamisesta määräävän lain mukaisesti. (Määttä & Luoma 2019) Arvonlisäverolain (AVL 1501/1993, 45 §) mukaan arvonlisäveroa ei suoriteta urheilijan palkkiosta. Veroa ei myöskään suoriteta silloin, kun maksu suoritetaan urheilijan sijasta hänen yritykselleen (Määttä & Luoma 2019).

3.2 Urheilijan tulot

Kaikki henkilön rahana tai rahanarvoisena etuutena saamat tulot ovat veronalaista tuloa, jollei jotain tuloa ole nimenomaisesti säädetty verovapaaksi. Veronalaisena ansiotulona pidetään palkkaa sekä siihen rinnastettavaa tuloa, sekä eläkettä että tällaisen tulon sijasta saatua korvausta. (TVL 1535/1992, 29 § & 61 §) Joskus

urheilijan tulon luonne saattaa olla vaikeasti ratkaistavissa, kirjoittaa Eskelinen (1995, 134). Ongelmaksi ei ensisijaisesti muodostu se, puhutaanko tilanteessa urheilijan palkkiosta vai urheilemisesta saadusta palkasta, vaan siitä, onko kyseessä urheilijan palkkio vai jokin muu kuin urheilemisestä hankittu tulo. Urheilijan urheilu suorituksen perusteella maksettu korvaus on urheilijan palkkiota. Tällaisia palkkioita ovat Eskelisen mukaan esimerkiksi kilpailu- tai ottelukorvaukset, kilpailujen starttirahat sekä tulosbonukset.

Määttä ja Luoma (2019) määrittelevät urheilijan veronalaiseksi tuloksi urheilijalle maksetun palkan, palkkion, tai muun hyvityksen, jolla on jotain rahallista arvoa. Useimmiten kyseessä on ansiotuloon rinnastettava verotettava tulo. Edellä mainittujen lisäksi urheilijan veronalaista tuloa ovat myös varsinaiseen urheilu suoritukseen perustuvat tulot, kuten sponsori- ja mainostulot. Tavanomaisia esinepalkintoja ei pidetä veronalaisena tulona. Veronalaista pääomatuloa on kuitenkin tulo, jonka urheilija kyseisen palkinnon eteenpäin myydessään saa. Urheilemisestä saadut tulot on jaoteltu neljään eri pääluokkaan: urheilijan palkkaan, urheilijan palkkioon, muihin urheiluun liittyviin tuloihin sekä muihin urheilijan saamiin tuloihin.

Urheilijan palkka

Urheilijan työnteosta eli harjoittelusta ja kilpailemisesta maksettava korvaus on urheilijan palkkaa, jos urheilija on ennakkoperintälain tarkoittamassa työsuhteessa korvauksen maksajaan. Selkeimmin tilanne näyttäytyy esimerkiksi joukkueurheilussa, jolloin urheilija sitoutuu allekirjoittamassaan pelaajasopimuksessa urheilemaan vastiketta vastaan. Myös maajoukkueurheilija voi olla työsuhteessa lajiliittoon, jolloin kaikki muut lajiliiton maksamat korvaukset, pois lukien matkakustannukset, ovat urheilijan palkkaa. Yksilöurheilijalla on tietyissä tilanteissa myös mahdollisuus urheilla työsuhteessa. (Mt.)

Yksilöurheilijan työsuhde

Yksilöurheilija voi Eskelisen (1995, 138) mukaan saada usein samanaikaisesti palkkioita monelta eri taholta. Tällöin palkkion maksajan ja urheilijan välille ei helposti muodostu työsuhteeksi tai -sopimukseksi katsottavaa suhdetta. Myöskään

yksilöurheilijan suhde tämän urheiluseuraan ei yleensä ole yhtä kiinteä kuin joukkueurheilijalla, jota velvoittaa sopimussuhde. Yksilöurheilija ei ole tällöin riippuvainen seurastaan työnantajana. Rauste (1997, 164) kirjoittaa, mukaillen hallituksen esitystä 356/1994, että yksilö- ja joukkuelajien urheilijoiden oikeusasemassa on olennainen ero. Eron syynä on se, ettei yksilöurheilija yleensä ole työsuhteessa urheiluseuraansa tai lajiliittoonsa. Yksilöurheilijat eivät myöskään yleensä täytä täysin työsuhteen tunnusmerkistöä. Yleisin tunnusmerkistön täyttymisen este on Rausteen mukaan yksilöurheilijoilla se, etteivät he yleensä toimi työsuhteen 1 §:ssä määritetyllä tavalla seuran tai lajiliiton johdon ja valvonnan alaisena, vaan päättävät ja ovat vastuussa itse omista tekemisistään.

Urheilijan palkkio

Välittömästi tai välillisesti urheilusuorituksen perusteella maksettu korvaus, joka ei ole palkkaa, katsotaan urheilijan palkkioksi. Palkkion perusteena voi olla henkilökohtainen panos, urheilusuoritus tai urheilijan status. Palkkio voidaan maksaa rahan lisäksi myös luontaisetuna. Myös harjoittelusta maksetut hyvitykset, kuten harjoittelu- ja valmennusapurahat, katsotaan olevan pääsääntöisesti urheilijan palkkiota, ellei niitä ole säädetty erikseen verovapaiksi. (Määttä ja Luoma 2019.)

Urheilijan palkkioksi määritellään muun muassa kilpailupalkinnot, osallistumispalkkiot, mainos- ja sponsoripalkkiot sekä muut urheilijastatukseen perustuvat palkkiot, jos niiden saantiin ei liity työsuhdetta saajan ja maksajan välillä. Muut kuin rahapalkkiot arvostetaan niiden käypään arvoon. Tilanteessa, jossa urheilija saa käyttöönsä esimerkiksi auton tai asunnon, on kyseessä urheilijan palkkio, jos etua ei ole saatu työsuhteesta. Saatu etu arvostetaan luontaisetupäätöksen mukaisesti. (Mt.)

Urheilijalla voi olla urheilumanageri, jonka tehtävänä on toimia urheilijan toimeksiannosta tämän asiamiehenä. Tilanteessa, jossa esimerkiksi sponsori maksaa managerin palkkion urheilijan puolesta, on palkkio silloin urheilijan veronalaista tuloa. Urheilijan ja managerin välille ei kuitenkaan synny työsuhdetta, sillä pääsääntöisesti kyseessä on toimeksiantosuhde. (Mt.)

Kilpailupalkinnot

Kilpailusta saadut palkinnot ovat saajan veronalaista tuloa, jos niillä on rahallista arvoa ja palkinnot on saatu suorituksen tai sijoituksen perusteella. Tavanomaiset esinepalkinnot jäävät kuitenkin veronalaisen tulon ulkopuolelle. Kuten edellä mainittiin, urheilijan myydessä palkintonsa eteenpäin, on tämä saatu myyntivoitto urheilijalle veronalaista pääomatuloa. (Mt.)

Sponsoritulot

Sponsorisopimus nähdään urheilussa tyypillisenä yhdistelmäsojimuksena, kirjoittaa Halila (2006, 206-207). Sopimuksen sisältö sekä keskeiset oikeusvaikutukset pohjautuvat lainsäädännön sijasta sopimuskäytäntöön. Sponsorisopimusten sisällöt voivat kuitenkin vaihdella. Tästä syystä sopimuksen määrittäminen sponsorisopimukseksi ei vielä kerro sen yleisistä oikeusvaikutuksista. Lyhyesti Halila määrittelee sponsorisopimuksen sen molempia osapuolia velvoittavaksi sopimukseksi, jolle tyypillinen ominaisuus on vastikkeellinen immateriaalioikeuksien lisensointi. Määtä ja Luoman (2019) mukaan sponsorisopimuksella tarkoitetaan yleensä yhteistyösopimusta, jonka osapuolia ovat urheilija ja yritys. Sponsorointi on kaksisuuntaista; kumpikin osapuoli hyötyy sopimuksen tuomasta yhteistyöstä. Yritys maksaa urheilijalle korvausta esimerkiksi heidän tuotteidensa käytöstä tai muusta yrityksen mainonnasta, ja urheilija tuo näin omalla toiminnallaan yritykselle näkyvyyttä. Sponsorio odottaa saavansa käypään arvoon perustuvan vastikkeen suoritukselleen, mistä johtuen sponsoroinnin yhteydessä ei puhuta lahjoituksesta.

Urheilijastatukseen perustuva korvaus yhteistyöyrityksen tuotteen mainostamisesta, esiintymisestä tai haastattelusta voidaan katsoa joko urheilijan palkkioksi tai ennakkoperintälain 13 §:n mukaiseksi palkaksi. Tulo voi myös olla 25 §:n mukaista toiselle tehdystä työstä suoritettua työkorvausta, elinkeinotuloa tai muuta ansiotuloa. Tulkinta on riippuvainen sopimussuhteesta. Tilanteessa, jossa sponsoritulon maksu ohjautuu urheilijan sijasta tämän urheiluseuralle, on kyseessä urheilijan veronalainen tulo, jos tarkoituksena on urheilijan tukeminen. Yritys voi suorittaa korvauksen urheilijalle myös omilla tuotteillaan, jolloin tuotteet arvostetaan niiden käypään arvoon. (Määttä & Luoma 2019.)

Urheilija voi pyytää vähennettäväksi hänen veronalaisiin sponsorituloihinsa liittyvät välittömät kustannukset ennen ennakonpidätyksen toimittamista. Koko sponsoritulo on kuitenkin lopullisessa verotuksessa veronalaista, mutta urheilijalla on mahdollisuus vaatia kilpailuista aiheutuneita kuluja vähennettäväksi veroilmoituksellaan. Urheilijan palkkioksi ei lasketa muuhun kuin urheilijan statukseen liittyviä mainos- ja sponsorituloja. Sopimussuhteesta riippuen nämä tulot voivat olla joko palkkaa, työkorvausta tai muuta ansiotuloa. (EPL 1118/1996, 13 §, 15 § & 25 §; Määttä & Luoma 2019.)

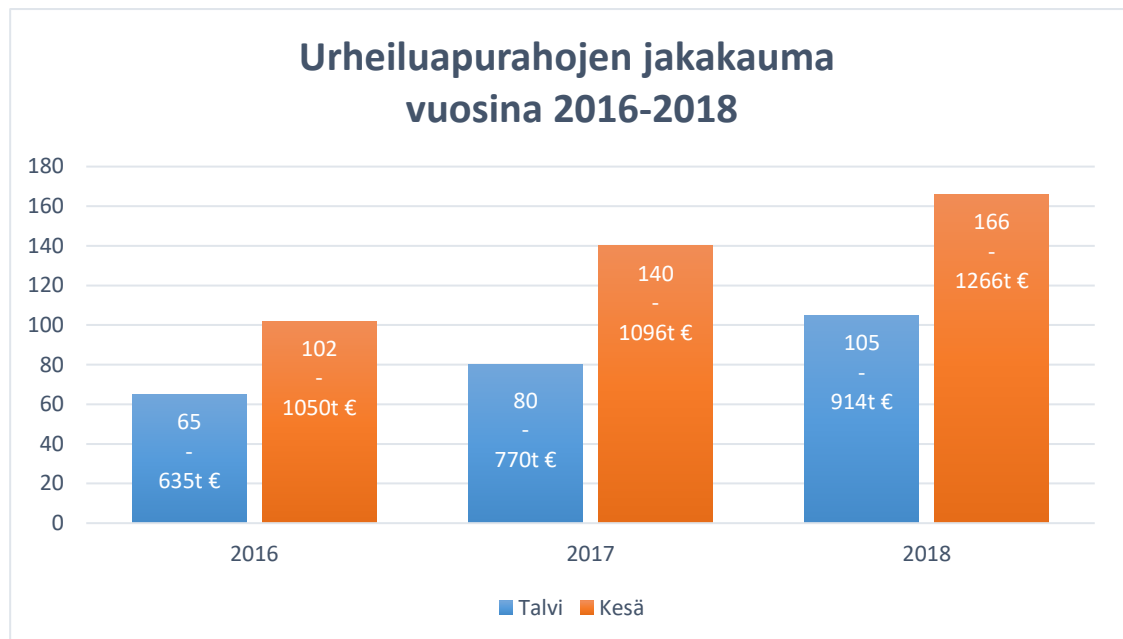
Muut urheiluun liittyvät tulot

Muut urheiluun liittyvät tulot, kuten valmennustuet, apurahat sekä stipendit ovat lähtökohtaisesti urheilijan veronalaista tuloa. Suoritetun apurahan tosiasiallinen luonne määrittää, mistä suorituksesta on kyse ja kuinka sitä verotuksessa käsitellään. Sillä, millä nimikkeellä suoritus maksetaan, ei ole ratkaisevaa merkitystä. (Määttä & Luoma 2019.)

Määttän ja Luoman (2019) mukaan tuloverolain 82 § toteaa, että apuraha tai stipendi voi olla verovapaa vain, jos se on saatu tieteellistä tutkimusta, opintoja tai taiteen harjoittamista varten. Näiden lisäksi verovapaita ovat valtion varoista maksettavat, opetusministeriön nimeämille huippu-urheilijoille suunnatut valmennus- ja harjoitteluapurahat. Urheilijan muuta tarkoitusta varten saamat stipendit ja apurahat ovat aina saajan veronalaista ansiotuloa, eikä niiden veronalaisuuteen ole vaikutusta sillä, mistä ne on saatu. Tunnustuspalkinnot ovat verovapaita, jos ne on annettu jälkikäteen tieteellisen, taiteellisen tai yleishyödyllisen toiminnan tunnustukseksi. Palkinnon antajan ja saajan välillä ei saa olla riippuvuussuhdetta, kuten työsuhdetta, sillä työnantajalta saadut palkinnot katsotaan palkaksi. Myöskään kilpailusta saatu palkinto ei ole tunnustuspalkinto vaan kilpailupalkinto.

Opetus- ja kulttuuriministeriö myöntää valtion talousarvion rajoissa valmennus- ja harjoitteluapurahoja sekä kesä- että talvilajien urheilijoille. Apurahan suuruus on vuosittain joko 6 000, 10 000 tai 20 000 euroa ja sen tavoitteena on ammattimaisen ja päätoimisen valmentautumisen edellytysten luominen. Opiskelu tai työskentely ei kuitenkaan ole esteenä apurahan saamiselle. Taulukossa 1 on kuvattu urheilu-

apurahojen jakautumista kolmelta tutkimusta edeltävältä vuodelta. Taulukossa siniset palkit kuvaavat talvilajien ja oranssit palkit kesälajien apurahojen määriä. Palkkien sisällä on listattu apurahaa saaneiden urheilijoiden määrät sekä lajiryhmälle kyseisenä vuonna jaettu kokonaissumma. (Urheilija-apurahat.)

Kuvio 1. Urheiluapurahojen jakauma vuosina 2016-2018 (Urheilija-apurahat)

Muut urheilijan saamat tulot

Määttä ja Luoma (2019) listaavat muiksi urheilijan tuloiksi erilaiset käyttökorvaukset, agentti- ja allekirjoituspalkkiot sekä luennointi- ja valmennuspalkkiot.

Käyttökorvausta maksetaan esimerkiksi käyttöoikeudesta, käyttöoikeuden myymisestä sekä tekijänoikeuden ja teollisoikeuden käyttämisestä (EPL 1118/1996, 25 § 1). Käyttökorvaus on urheilijalle veronalaista ansiotuloa.

Urheilija voi hankkia itselleen agentin, jonka tehtävänä on edustaa urheilijaa tämän asiamiehenä. Urheilijan vastuulla on agentin velvoittaman korvauksen maksaminen, sillä urheilija toimii tässä suhteessa toimeksiantajana. Urheilijalla on mahdollisuus vähentää agenttipalkkio omassa verotuksessaan. (Määttä & Luoma 2019.)

Pelaajasopimuksen allekirjoittamisen yhteydessä urheilija voi saada allekirjoituspalkkion. Tällaisen palkkion katsotaan yleensä koskevan sitä urheilutoimintaa, jota urheilija alkaa sopimuksen allekirjoituksen jälkeen työsopimuksen nojalla harjoittamaan. Näinollen allekirjoituspalkkio katsotaan urheilijan ennakonpidätyksen alaiseksi palkaksi. Myös urheilutyösuhteen päättymiseen liittyvät suoritukset ovat tällaisiin tuloihin verrattavia palkkatuloja. (Mt.)

Luento- ja esitelmäpalkkiot ovat urheilijan veronalaista palkkatuloa riippumatta siitä, onko hänen ja palkkion maksajan välillä työsuhde vai ei. Valmennuksesta tai urheilulajin opetuksesta urheilijalle maksettava palkkio on henkilökohtaiseen työhön perustuva suoritus, joka rinnastetaan palkkaan silloin, jos urheilijan ja palkkion maksajan välillä on työsuhde. Molemmissa tapauksissa, jos urheilija harjoittaa toimintaansa yritysmuodossa niin, että toiminta täyttää elinkeinotoiminnan tunnusmerkit, ovat yrityksen toimialaan kuuluvat palkkiot yrityksen elinkeinotuloa eivätkä näinollen vaikuta urheilijan henkilökohtaisiin ansiotuloihin. (Mt.)

Vähennykset

Tulojen hankkimisesta tai säilyttämisestä koituneet menot ovat tuloverolain (TVL 1535/1992, 29 §) mukaan verovelvollisella oikeus vähentää. Urheilijan kohdalla menojen vähennyskelpoisuuden kannalta olennaisinta on selvittää, ovatko menot suoritettu tulojen hankkimiseksi vai ei. Jotta urheilusta syntynyt meno voidaan katsoa vähennyskelpoiseksi, on sillä aina oltava jokin kiinteä kytkös urheiluun tai lajiin, jossa urheilija kilpailee. Luotettava selvitys menojen vähennyskelpoisuuden perusteeksi on tarvittaessa annettava, muutoin kyseessä on vähennyskelvoton elantokustannus. Vähennyskelvottomiin menoihin kuuluvat esimerkiksi verovapaan tulon hankkimisesta johtuvat kulut. (Määttä & Luoma 2019.)

Urheilijan vähennyskelpoisten menojen edellytykset ovat seuraavat: yksilöurheilijalle ei ole korvattu samoja menoja valmennusrahostosta, eikä joukkueen pelaaja ole saanut korvausta menoista joukkueeltaan tai urheiluseuraltaan. Tämän lisäksi verovähennysoikeus edellyttää, että urheilija on tosiasiasa maksanut menonsa itse. Urheilijan vähennyskelpoisia menoja ovat oman lajin harjoitteluun ja kilpailemiseen liittyvät kulut. (Mt.)

Kustannusten korvaukset

Myös urheilijalle maksettavat kustannuskorvaukset ovat veronalaisia. Veronalaiseksi tuloksi katsotaan kaikki urheilusuorituksesta koituneet kustannusten korvaukset, pois lukien erikseen verovapaaksi säädetty matkakustannusten korvaukset. (Mt.)

Veronalaiseksi tuloksi ei tuloverolain (TVL 1535/1992, 71 §) mukaan katsota työsuhteessa olevan verovelvollisen saamaa työmatkasta koitunutta päivärahaa, ateriakorvausta, majoittumiskorvausta tai muuta matkakustannusten korvausta. Veronalaiseksi tuloksi ei voi myöskään laskea matkustuskustannuksia eikä kohtuullisia majoittumiskustannuksia, jos työntekijä matkustaa työtehtävistä johtuen toissijaiseen työpaikkaan. Määtän ja Luoman (2019) mukaan urheilijan palkkion saamiseen ei liity työsuhdetta, ja lähtökohtaisesti tällaisessa tilanteessa maksettavat matkakustannusten korvaukset eivät ole verovapaita. Suomen verotuskäytännössä tällaisessa tilanteessa maksetut matkakustannusten korvaukset sekä päivärahat ovat kuitenkin vakiintuneesti hyväksytyt verovapaiksi.

Korkeimman hallinto-oikeuden (KHO 2003:50) päätöksen perusteella urheilijan varsinaiseksi työpaikaksi katsotaan hänen säännölliset harjoittelu- sekä kotipelipaikkansa. Tällöin urheilijan urheiluseura ei voi korvata verovapaasti urheilijan asunnon ja näiden paikkojen välisten matkojen kustannuksia.

Määtän & Luoman (2019) mukaan tuloverolain 71 § toteaa, että kustannusten korvausten verovapaus on laajennettu koskemaan tietyin rajoituksin sekä päivärahoja että matkakustannusten korvauksia, jotka urheilija saa yleishyödylliseltä yhteisöltä sen toimeksiannosta tehdystä matkasta. Tällaisessa tilanteessa urheilija ei ole työsuhteessa maksajaan eikä saa tältä palkkaa. Säännös koskee myös urheilijan

palkkion saajaa. Yhtiömuodossa elinkeinotoimintaa harjoittavan urheilijan on mahdollisuus saada yritykseltään verovapaita matkakustannusten korvauksia, kuten päivärahoja sekä kilometrikorvauksia, jos edellytykset niiden maksamiseen täyttyvät.

4 Rahastot urheilutulon verotuksessa

Tässä luvussa käydään läpi valmennus- sekä urheilijarahaston määritelmät, sekä annetaan esimerkkilaskelma valmennusrahaston vuosittaisesta käytöstä.

Aaltonen (2004, 159) kirjoittaa, että tuloverolain 116a § mukaan rahasto on mahdollista perustaa valtakunnallisen säätiön alaisuuteen. Säätiön nimeämisestä on vastuussa valtiovarainministeriö, joka huomioi päätöksessään nimetyn säätiön toiminnan huolellisuuden sekä hallinnollisen asiantuntemuksen. Kokonaisuuden kustannusten sekä järjestelmän hallittavuuden takia viranomaisten tavoitteena on ollut pitää säätiöiden määrä mahdollisimman pienenä.

Tuloverolaissa urheilijan verovuoden tuloksi ei katsota sitä osaa urheilijan välittömästi urheilusta saamistaan tuloista, mikä on laissa säädetyin edellytyksin maksettu valtiovarainministeriön nimeämän säätiön yhteydessä olevaan valtakunnalliseen valmennus- tai urheilijarahastoon. Rahastojen on toimitettava vuosittain verohallinnolle kustakin urheilijasta tarpeelliset tiedot verotusta varten. Urheilutuloiksi katsotaan urheilukilpailuista saadut rahapalkinnot, muut kilpailemisesta tai pelaamisesta saadut tai niihin rinnastettavat tulot, sekä urheilemiseen liittyvät mainos- tai yhteistyösopimuksista saatavat tulot, jos sopijapuolina ovat urheilija, lajiliitto ja yhteistyötaho yhdessä. Valmennus- tai harjoitteluapurahaa sekä lajiliiton tai olympiakomitean antamaa valmennustukea ei pidetä urheilutulona. (TVL 1535/1992, 116a §.)

Valmennusrahasto

Valmennusrahaston periaate on tarjota yksilöurheilijoille mahdollisuus varautua etukäteen valmentautumisesta aiheutuviin kuluihin. Valmennusrahastoon on mahdollista maksaa muita urheilutuloja kuin palkkaa. Rahastoon maksettua

urheilutuloa voidaan käyttää tositteita vastaan valmentautumisesta ja urheilemisesta verovuoden aikana aiheutuneiden menojen kattamiseen. Verovuoden päättyessä rahastossa oleva määrä katsotaan verovuoden veronalaiseksi ansiotuloksi siltä osin kuin sitä ei ole siirretty urheilurahastoon. Tulevaa valmentautumista varten valmennusrahastoon voidaan kuitenkin vuosittain jättää verovapaasti enintään 20 000 euroa valmennuskatetta. (TVL 1535/1992, 116b §) Rahastoiduilla varoilla voidaan kattaa veroseuraamuksitta käytännössä samoja urheiluun liittyviä kuluja, kuin mitä joukkueurheilijoille korvataan heidän työnantajiansa puolesta. Yksilöurheilijalla on mahdollisuus rahastoida kaikki hyväksyttävät urheilutulonsa valmennusrahastoon. (Aaltonen 2004, 160.)

Jos kahtena peräkkäisenä vuotena valmennusrahastoon maksettu urheilutulo on vähemmän kuin 800 euroa vuodessa, rahastossa jäljellä olevat varat katsotaan kokonaisuudessaan näitä vuosia seuraavan verovuoden veronalaiseksi ansiotuloksi, ellei urheilija ole jo aiemmin ilmoittanut valmennusrahastolle urheilu-uran päättymisestä. (TVL 1535/1992, 116b §.)

Suomen Urheilijoiden tukisäätiö

Suomessa valmennusrahastoa ylläpitää vuonna 2000 perustettu Suomen Urheilijoiden tukisäätiö. Sen tehtävänä on hallita Suomessa yleisesti verovelvollisten urheilijoiden aktiiviuran valmennus- sekä urheilutoimintaa varten rahastoimia urheilemisesta saatuja tuloja. Valmennusrahasto kerää toimintaansa varten urheilijakohtaista vuosimaksua, jonka suuruuden säätiön valtuuskunta päättää vuosittain. Tämä vuosimaksu veloitetaan automaattisesti urheilijan valmennusrahaston tililtä. Vuonna 2018 vuosimaksu oli 55 euroa. (Valmennusrahasto.)

Urheilijarahasto

Määttä ja Luoman (2019) mukaan tuloverolaissa (TVL 1535/1992, 116c §) säädettyä urheilijarahastoa voivat hyödyntää sekä yksilö- että joukkueurheilijat. Toisin kuin valmennusrahastossa, urheilijarahastoon on mahdollista siirtää myös osa urheilijan palkasta. Rahaston tarkoituksena on turvata urheilijan toimeentulo urheilu-uran

päättymisen jälkeen. Tästä syystä rahastoituja varoja ei ole mahdollista nostaa urheilu-uran aikana.

Urheilijalla on oikeus siirtää verovapaasti urheilijarahastoon enintään 50 prosenttia urheilutulon bruttomäärästä, jos hänen verovuoden tulonsa ovat ennen tulon hankkimisesta ja säilyttämisestä aiheutuneiden menojen vähentämistä vähintään 9 600 euroa. Rahastoon vuodessa siirrettävän tulon enimmäismäärä on 100 000 euroa. Urheilijarahastossa olevat varat tuloutuvat urheilu-uran päättymistä seuraavien, vähintään kahden ja enintään kymmenen vuoden aikana niin, että jokaisena verovuonna tuloutuu tuloutumisvuosien lukumäärää vastaava osuus rahastossa uran päättymishetkellä olleesta määrästä. Varat voidaan erityisestä syystä, esimerkiksi työkyvyttömyyden johdosta, tulouttaa nopeammin kuin kahden vuoden aikana. Tuloutumisaikana rahastoon kertyneet tuotot katsotaan viimeistä tuloutumisvuotta seuraavan verovuoden tuloksi. (TVL 1535/1992, 116 §.)

Urheilu-ura katsotaan päättyneeksi, jos urheilutulo jää alle 9 600 euron kahtena peräkkäisenä vuonna eikä urheilija osoita urheilijarahastolle jatkavansa uraansa, tai jos ura on päättynyt vammautumisen tai urheilijan rahastolle tekemän ilmoituksen vuoksi. (Mt.)

Esimerkkilaskelma valmennusrahaston käytöstä

Kuviossa 2 on avattu valmennusrahaston toimintaa esimerkkilaskelman avulla. Esimerkissä urheilijalle on kertynyt vuoden aikana valmennusrahastoon 100 000 euroa katetta. Tästä summasta urheilija on vähentänyt tositteita vastaan valmentautumis- ja kilpailutoimintaan liittyviä kuluja 20 000 euroa. Seuraavalle vuodelle on tulevien kustannusten varalle mahdollista jättää 20 000 euron suuruinen valmennuskate. Näiden lisäksi urheilijalla on mahdollisuus siirtää puolet vuoden urheilutulon bruttomäärästä urheilijarahastoon, josta tuloa voidaan nostaa urheilu-uran päättymisen jälkeen. Esimerkissä kyseinen määrä vastaa 50 000 euroa. Näiden vähennysten jälkeen jäljelle jäävä määrä on urheilijan verovuoden verotettavaa tuloa, joka on esimerkissä 10 000 euroa. Rahastojen avulla urheilija pystyi hillitsemään vuosittaisten urheilutulojensa verovaikutusta.

Valmennusrahastoon kertynyt kate	100.000 euroa
Toteutuneet kustannukset	- 20.000 euroa
Valmennuskate	- 20.000 euroa
Siirto urheilijarahastoon	- 50.000 euroa
Verotettava tulo	10.000 euroa

Kuvio 2. Esimerkkilaskelma valmennusrahaston toiminnasta

5 Tulokset

Tässä luvussa esitellään kyselyssä saadut tulokset. Tulosten analysointiin käytetään tunnuslukuja, suoria jakaumia sekä ristiintaulukointia. Kysely (liite 2) jaettiin Jyväskylän Urheiluakatemia kautta urheiluakatemiaverkostoon sekä suoraan lajiliitoille. Vastauksia kyselyyn saatiin yhteensä 59 kappaletta. Kyselyssä oli yhteensä 16 kysymystä, joista 14 oli pakollisia. Kyselyn aluksi kartoitettiin vastaajien demografisia tekijöitä, jonka jälkeen kysely jakautui kahteen osaan. Vastaajat ohjattiin eri osiin niiden vastausten perusteella, jotka he antoivat valmennusrahaston käyttöä käsittelevään kysymykseen. Valmennusrahaston käyttäjiltä tiedusteltiin mahdollisia syitä rahaston käytölle sekä tyytyväisyyttä itse rahaston käyttöön. Vastaajilta, jotka ilmoittivat, etteivät käytä valmennusrahastoa, tiedusteltiin, kuinka tuttu valmennusrahasto sekä sen toiminta vastaajille on. Heiltä kysyttiin myös mahdollisia syitä olla käyttämättä valmennusrahastoa.

Luvussa esitellään ensimmäisenä vastaajien demografiset tekijät. Tämän jälkeen esitellään näiden tekijöiden mahdollista vaikutusta valmennusrahaston käyttöön. Seuraavaksi käsitellään käyttäjien syitä, motiiveja sekä mielikuvia rahaston käytöstä ja lopuksi esitellään vastaavat tulokset vastaajista, jotka eivät käytä valmennusrahastoa.

Demografiset tekijät

Taulukosta 1 nähdään vastaajien sukupuolijakauma. Kyselyyn vastanneista 42 % on naisia ja 42 % miehiä. Vastaajista 2 % ei halunnut kertoa sukupuoltaan.

Taulukko 1. Vastaajien sukupuolijakauma

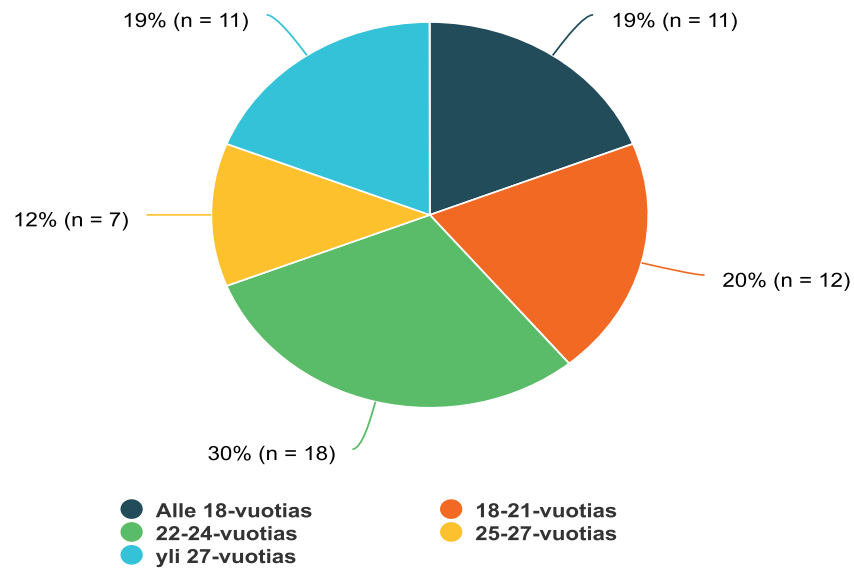
	N	%
Nainen	29	49
Mies	29	49
Ei halua vastata	1	2
Yhteensä	59	100

Taulukosta 2 on nähtävissä vastaajien jakauma eri lajiryhmittäin. Kysymyksessä vastaajia pyydettiin vastaamaan sen mukaan, mihin ajankohtaan heidän lajinsa kilpailukausi vuoden aikana asettuu. Kesälajien urheilijoita oli vastaajista 32 %, talvilajien 43 %, ja ympärivuotisesti kilpailevia 25 % vastaajista.

Taulukko 2. Vastaajien jakauma lajiryhmittäin

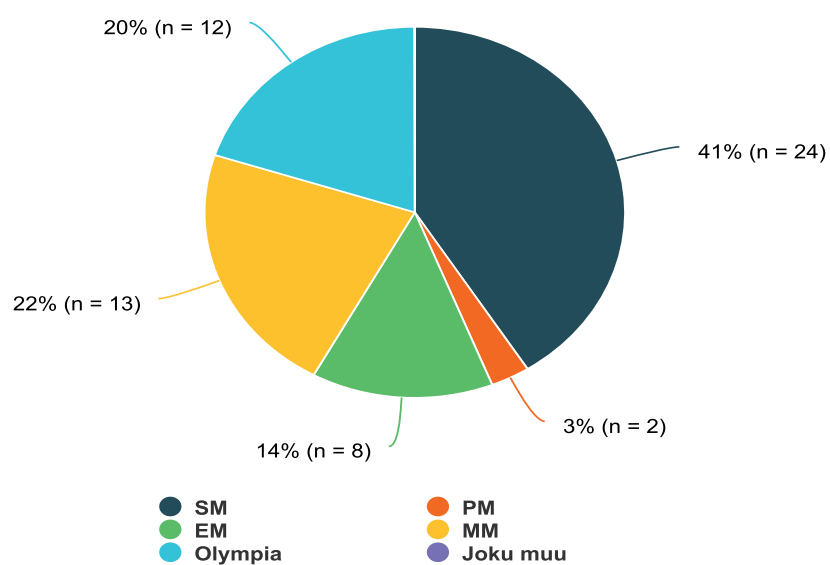
	N	%
Kesä	19	32
Talvi	25	43
Ympärivuotinen	15	25
Yhteensä	59	100

Kuviossa 3 on kuvattuna vastaajien ikäjakauma. Alle 18-vuotiaita oli vastaajista 19 %, 18-21-vuotiaita 20 %, 22-24-vuotiaita 30 %, 25-27-vuotiaita 12 % ja yli 27-vuotiaita 19 %. Selkeästi suurin ikäryhmä on 22-24-vuotiaat. Muut ikäryhmät ovat kyselyssä edustettuna selvästi tasaisemmin.

Kuvio 3. Vastaajien ikäjakauma

Kuviosta 4 nähdään vastaajien jakauma heidän kilpailutasojensa mukaan. Vastaajista 41 % ilmoitti kilpailevansa SM-tasolla, 3 % PM-tasolla, 14 % EM-tasolla, 22 % MM-tasolla ja 20 % Olympia-tasolla. Kuten kuviosta 4 voidaan todeta, SM-tason urheilijat ovat selkeästi edustetuin joukko vastaajien keskuudessa.

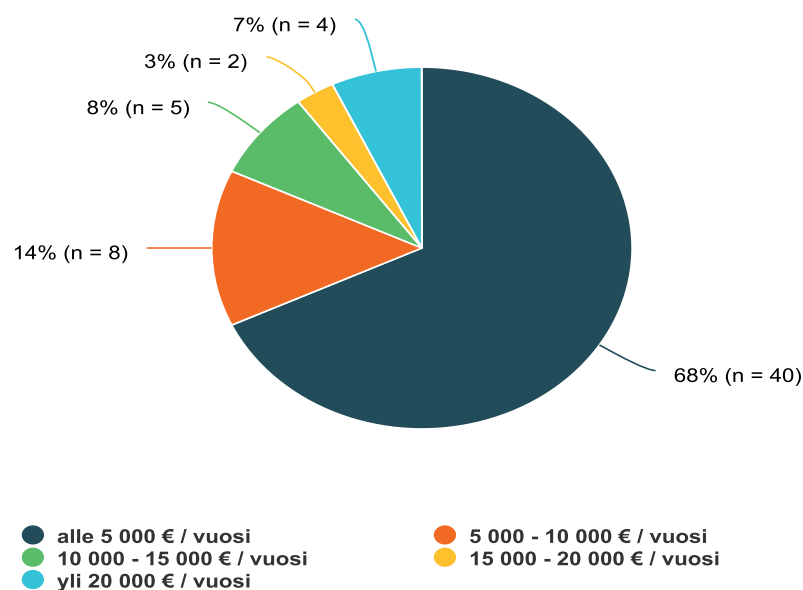
Kuvio 4. Vastaajien jakauma kilpatasojen mukaan

Taulukossa 3 on esitelty opetus- ja kulttuuriministeriön myöntämän valmennusapurahan saajien osuus vastaajista. Kysymyksessä kesälajien urheilijoita pyydettiin vastaamaan 12.2.2019 tehdyn apurahapäätöksen mukaan, ja talvilajien urheilijoita 1.6.2018 tehdyn apurahapäätöksen mukaan. Kyseiset apurahapäätökset valikoituivat kyselyyn siksi, että ne olivat tutkimushetkellä molempien lajiryhmien viimeisimmät päätökset. Vastaajista 24 % ovat saaneet apurahaa viimeisimmällä kaudella. Vastaajista 76 % eivät kuuluneet apurahan piiriin.

Taulukko 3. Valmennusapurahan saajien osuus vastaajista

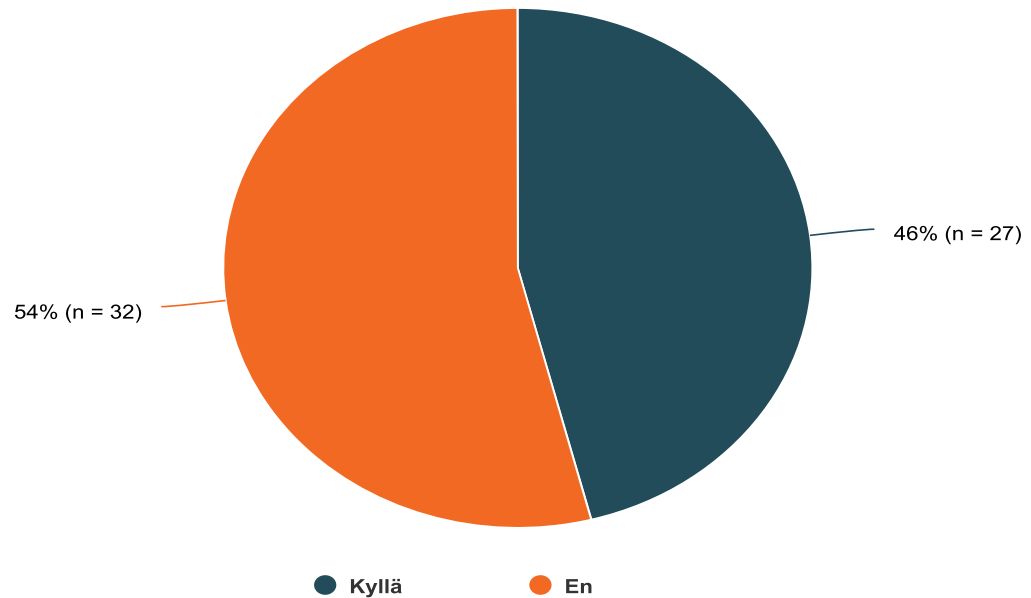
	N	%
Kyllä	14	24
En ole	45	76
Yhteensä	59	100

Kuviossa 5 vastaajat on jaettu heidän vuosittaisten urheilutulojensa mukaan. Vastaajista 68 % ilmoitti vuosittaisten urheilutulojensa olevan alle 5 000 €, 14 % 5 000 – 10 000 €, 8 % 10 000 – 15 000 €, 3 % 15 000 – 20 000 ja 7 % yli 20 000 €. Kuten kuviosta 5 voidaan nähdä, suurin osuus vastaajista ilmoitti vuosittaisiksi urheilutuloikseen alle 5 000 €.

Kuvio 5. Vastaajien vuosittaiset urheilutulot

Valmennusrahaston käytön yleisyyttä vastaajien keskuudessa on kuvattuna kuviossa 6. Vastaajista 46 % kertoi käyttävänsä valmennusrahastoa urheilutulojensa käsittelyssä. Vastaavasti 54 % vastaajista ilmoitti, etteivät he käytä valmennusrahastoa.

Kuvio 6. Valmennusrahaston käytön yleisyys vastaajien keskuudessa

Demografisten tekijöiden vaikutus valmennusrahaston käyttöön

Sukupuolen vaikutusta valmennusrahaston käyttöön on avattu taulukossa 4. Kyselyyn vastanneiden miesten keskuudessa rahaston käytön jakauma on hyvin tasainen: 55% vastanneista miehistä ilmoitti käyttävänsä valmennusrahastoa, 45 % miehistä ilmoitti, etteivät he käytä valmennusrahastoa. Selkeämpi ero oli naispuolisten urheilijoiden vastauksissa: 62 % ei käytä valmennusrahastoa. Käyttäjien osuus vastaavassa ryhmässä oli 38 %.

Taulukko 4. Sukupuolen vaikutus valmennusrahadon käyttöön

	Mies n=29 %	Nainen n=29 %
Kyllä	55	38
En	45	62
Yhteensä	100	100

Taulukossa 5 on kuvattu lajiryhmän vaikutusta valmennusrahadon käytölle. Suuria eroja lajiryhmien välillä ei vastauksista ilmennyt. Tasaisimmin vastaajat jakoutuivat kesälajeissa, eniten eroja löytyi ympärivuotisesti kilpailevien vastaajien keskuudessa. Erot ovat kuitenkin suhteellisen pieniä.

Taulukko 5. Lajiryhmän vaikutus valmennusrahadon käyttöön

	Kesälaji n=19 %	Talvilaji n=25 %	Ympärivuotinen n=15 %
Kyllä	53	44	40
En	47	56	60
Yhteensä	100	100	100

Vastaajan ikäryhmällä näyttää olevat selvä korrelaatio valmennusrahadon käytön kanssa. Kuten taulukosta 6 voidaan havaita, käyttäjien osuus kasvaa mitä vanhemmasta ikäryhmästä on kyse. Alle 18-vuotiaista vastaajista vain 9 % kertoi käyttävänsä valmennusrahadon, kun taas järjestyksessä seuraavissa ikäryhmissä vastaavat osuudet olivat 33 %, 39 %, 100 % sekä 73 % vastaajista.

Taulukko 6. Iän vaikutus valmennusrahadon käyttöön

	Alle 18 v n=11 %	18-21 v n=12 %	22-24 v n=18 %	25-27 v n=7 %	Yli 27 v n=11 %
Kyllä	9	33	39	100	73
En	91	67	61	0	27
Yhteensä	100	100	100	100	100

Taulukossa 7 avataan kilpatason vaikutusta valmennusrahaston käyttöön. Kuten taulukosta voidaan havaita, valmennusrahaston käyttö on yleisempää korkeammilla kilpatasoilla. Kyselyyn vastanneista MM- ja olympiatason urheilijoista kolme neljästä (77 % ja 75 %) ilmoitti käyttävänsä valmennusrahastoa, kun taas SM-tason urheilijoista 9 %.

Taulukko 7. Kilpatason vaikutus valmennusrahaston käyttöön

	SM n=24 %	PM n=2 %	EM n=8 %	MM n=13 %	Olympia n=12 %
Kyllä	17	50	38	77	75
En	83	50	62	23	25
Yhteensä	100	100	100	100	100

Myös urheilutuloilla voidaan nähdä olevan vaikutusta valmennusrahaston käyttöön. Tämä voidaan havaita taulukosta 8, jossa on esitetty käyttäjien osuudet urheilutulojen mukaan. Vastaajista, joiden urheilutulot olivat vuoden aikana alle 5000 €, 32 % ilmoitti käyttävänsä valmennusrahastoa. Seuraavassa tuloluokassa määrä on noussut jo 62 %, ja samanlainen jakauma on nähtävissä myös vastaajissa, joiden vuosittaiset urheilutulot ovat 10 000–15 000 €. Selkein muutos on nähtävissä kahdessa suurimmassa tuloluokassa, joissa molemmissa valmennusrahaston käyttäjien osuus oli 100 %.

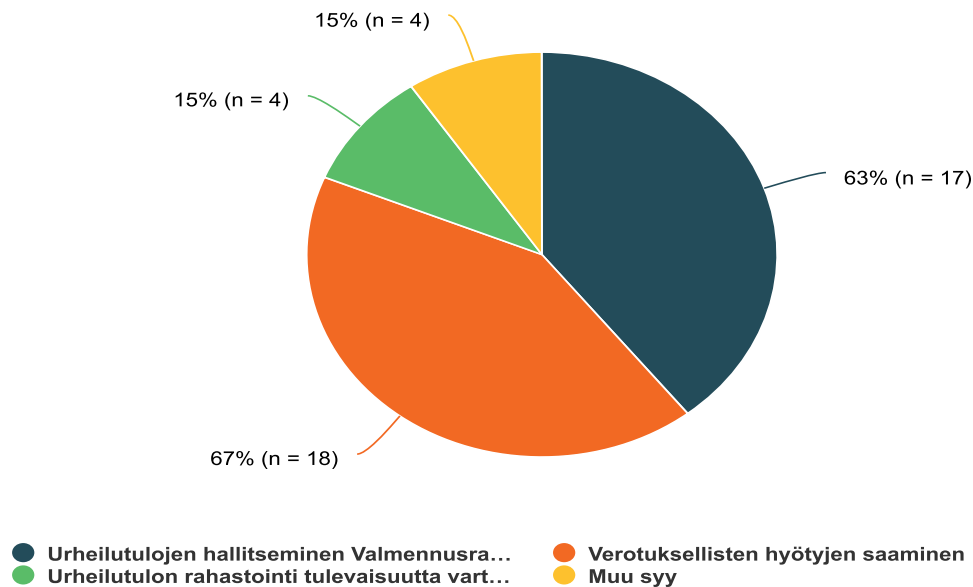
Taulukko 8. Urheilutulojen vaikutus valmennusrahaston käyttöön

	Alle 5 n=40 %	5-10 n=8 %	10-15 n=5 %	15-20 n=2 %	yli 20 n=4 %
Kyllä	32	62	60	100	100
En	68	38	40	0	0
Yhteensä	100	100	100	100	100

Valmennusrahaston käyttäjät

Kuviossa 7 on avattu vastaajien syitä sekä motiiveja valmennusrahaston käytölle. Vastaajilla oli mahdollisuus valita yksi tai useampia vaihtoehtoja, jotka parhaiten kuvaavat vastaajan omaa tilannetta. Suurimpia vastaajien motiiveja rahaston käytölle

olivat kyselyn perusteella verotuksellisten hyötyjen saaminen (67 %) sekä urheilutulojen hallitseminen valmennusrahaston avulla (63 %). Urheilutulojen rahastointi tulevaisuutta varten (15 %) sekä mahdolliset muut syyt (15 %) osoittautuivat pienemmiksi motivaatiotekijöiksi.

Kuvio 7. Valmennusrahaston käyttäjien motiivit käytölle

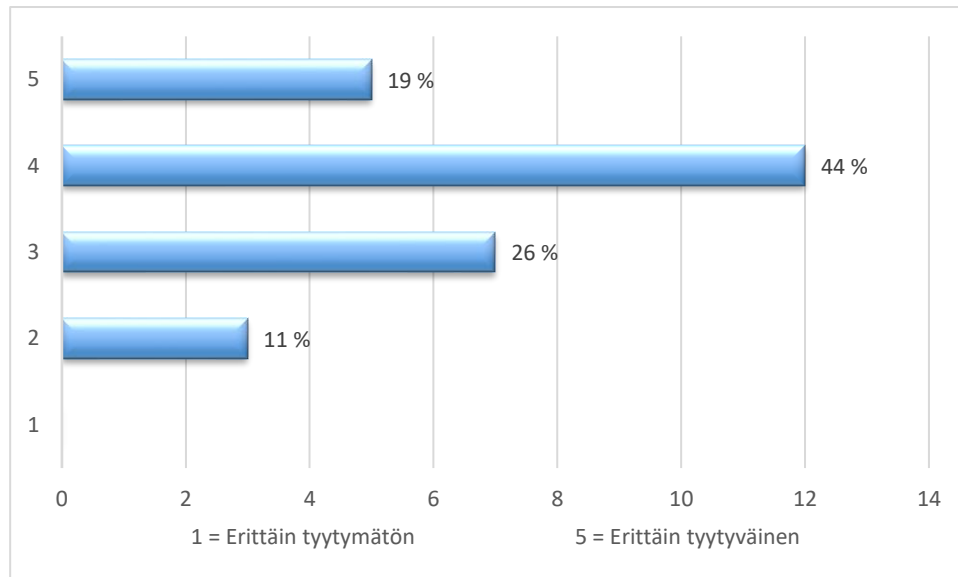
Tässä kohtaa kyselyä vastaajilla oli mahdollisuus avata omia syitäään valmennusrahaston käytölle. Vastaukset kirjoitettiin kyselyssä avoimeen kenttään ja niitä tarkasteltiin tekstinkäsittelyohjelmalla. Vastauksia saatiin yhteensä 12 kappaletta. Vastauksista eniten esiin nousseet motiivit liittyivät urheilusta syntyvän rahaliikenteen hallintaan sekä rahaston käytön helppouteen.

- Käytän, koska ainoa laillinen mahdollisuus hallita yhteistyö- ja palkintorahoja -

- Helppo tapa laskuttaa palkintorahoja ulkomailta. Yhtenäinen paikka kaikelle urheilutulojen käsittelylle -

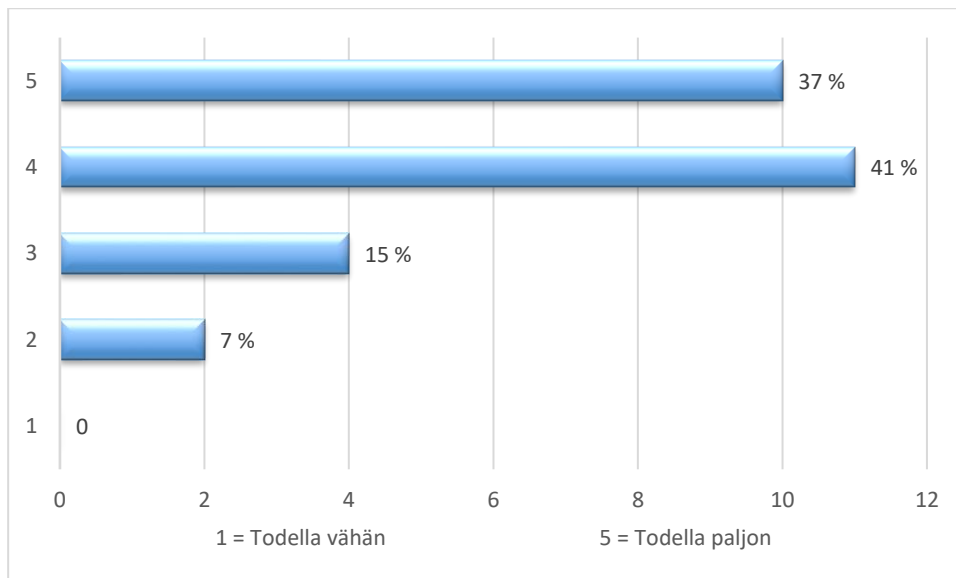
Käyttäjien tyytyväisyyttä valmennusrahastoon sekä sen käyttöön on kuvattu kuviossa 8. Kysymyksessä vastaajilla oli mahdollisuus arvioida tyytyväisyyttään asteikolla 1-5.

Kuten kuviosta 8 voidaan nähdä, yli puolet vastaajista ovat olleet tyytyväisiä rahaston käyttöön. 44 % vastaajista ovat olleet melko tyytyväisiä, kun taas 19 % vastaajista ovat erittäin tyytyväisiä valmennusrahaston käyttöön. Yksikään vastaaja ei kertonut olevansa erittäin tyytymätön valmennusrahaston käyttöön. 11 % vastaajista olivat melko tyytymättömiä rahastoon ja sen käyttöön.

Kuvio 8. Valmennusrahaston käyttäjien tyytyväisyys rahastoon

Valmennusrahaston käyttäjiltä kysyttiin myös heidän halukkuuttaan suositella valmennusrahastoa sekä sen käyttöä muille yksilöurheilijoille. Kysymyksessä vastaajilla oli mahdollisuus arvioida suositeluhalukkuuttaan asteikolla 1-5. Vastaukset on kuvattuna kuviossa 9. Kuviosta ilmenee, että käyttäjät olisivat halukkaita suosittelemaan rahaston käyttöä myös muille yksilöurheilijoille. 37 % vastaajista suosittelisivat rahaston käyttöä todella paljon, 41 % vastaavasti melko paljon. 7 % vastaajista olisivat valmiita suosittelemaan rahaston käyttöä vain vähän.

Kuvio 9. Käyttäjien halukkuus suositella valmennusrahastoa

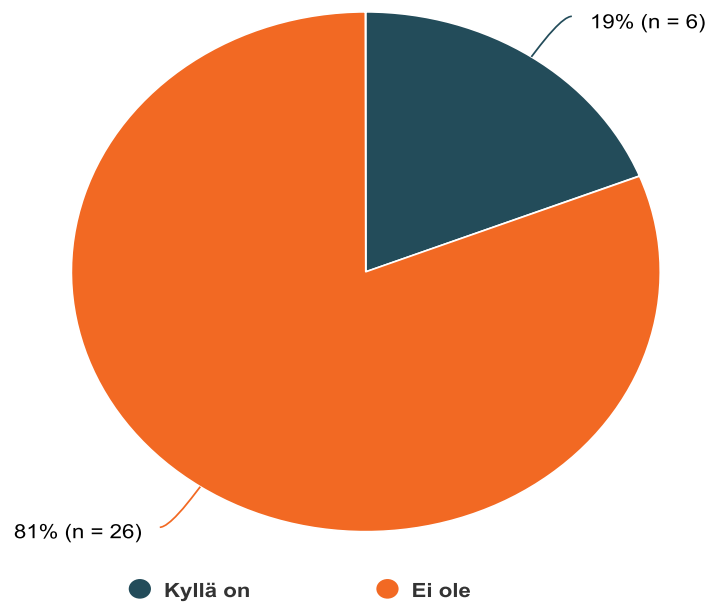
Kyselyn lopuksi valmennusrahaston käyttäjiltä kysyttiin urheilijarahaston käytöstä valmennusrahaston rinnalla. Kuten taulukosta 9 voidaan nähdä, suurin osa vastaajista ei käytä valmennusrahaston rinnalla urheilurahastoa. Vain 7 % vastaajista ilmoitti käyttävänsä molempia rahastoja urheilutulojensa käsittelyssä.

Taulukko 9. Urheilijarahaston yleisyys käyttäjien keskuudessa

	N	%
Kyllä	2	7
En käytä	25	93
Yhteensä	27	100

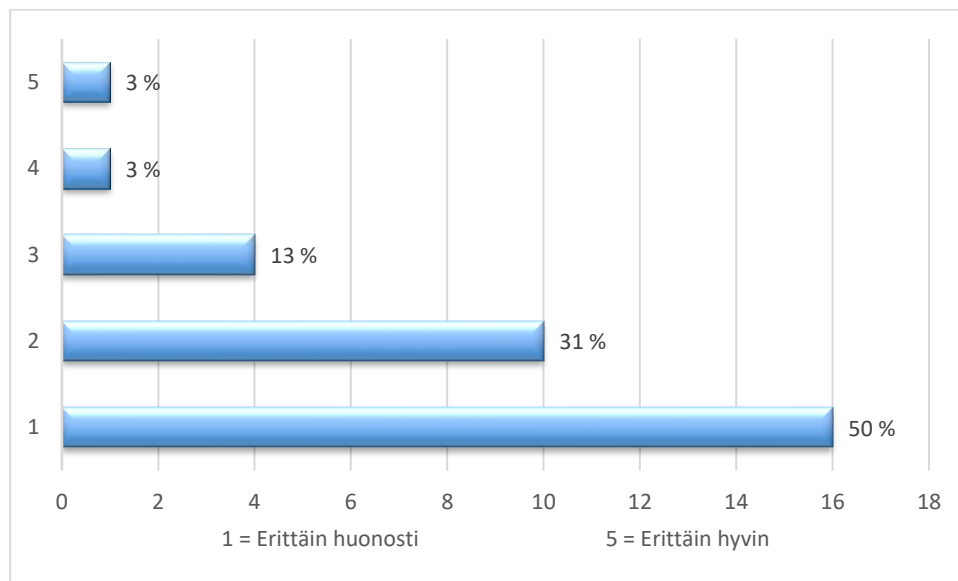
Vastaajat jotka eivät käytä valmennusrahastoa

Valmennusrahaston tunnettavuutta vastaajien keskuudessa on kuvattuna kuviossa 10. 81 % vastaajista ilmoitti, ettei valmennusrahasto ole heille entuudestaan tuttu.

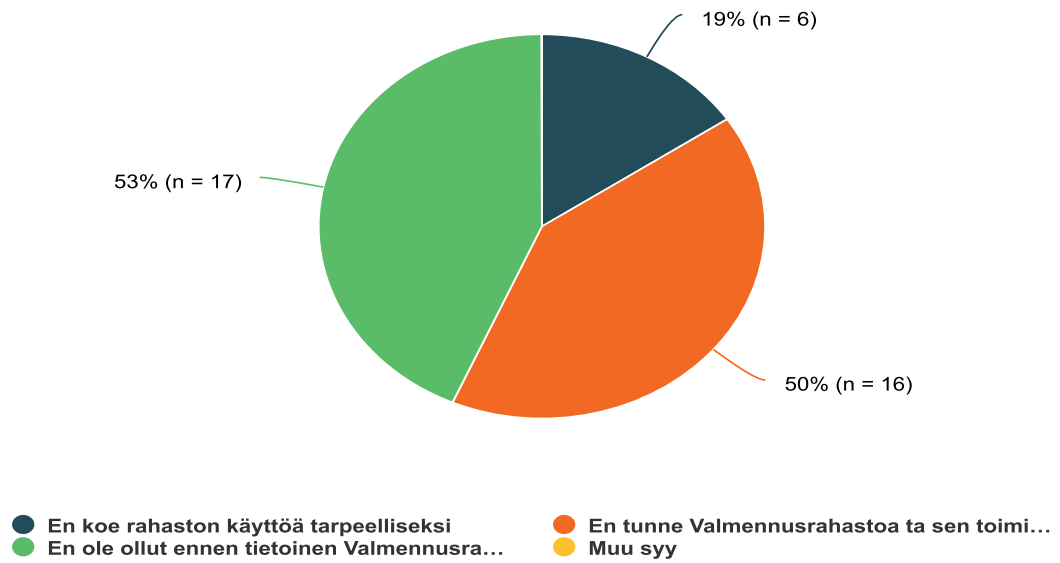
Kuvio 10. Valmennusrahaston tunnettavuus vastaajien keskuudessa

Seuraavaksi vastaajilta kysyttiin, kuinka hyvin he kokevat tuntevansa valmennusrahaston toimintaa. Kysymyksessä vastaajilla oli mahdollisuus arvioida tietämystään asteikolla 1-5. Vastaukset on kuvattuna kuviossa 11. 50 % vastaajista ilmoitti tuntevansa valmennusrahaston toimintaa erittäin huonosti ja 31 % vastaajista melko huonosti. Vain 6 % vastaajista ilmoitti tuntevansa valmennusrahaston toiminnan melko hyvin tai erittäin hyvin.

Kuvio 11. Vastaajien tieto ja tuntemus valmennusrahaston toiminnasta

Kuviossa 12 on avattuna vastaajien syitä valmennusrahaston käyttämättä jättämiselle. Vastaajilla oli kysymyksessä mahdollisuus valita yksi tai useampia vaihtoehtoja, jotka parhaiten kuvaavat vastaajan omaa tilannetta. Suurimpia syitä valmennusrahaston käyttämättä jättämiselle olivat epätietoisuus valmennusrahaston olemassaolosta (53 % vastauksista) sekä sen toiminnasta (50 % vastauksista). Rahaston käyttöä ei myöskään koeta tarpeelliseksi (19 %).

Kuvio 12. Vastaajien syitä jättää käyttämättä valmennusrahoitusta

Osion lopuksi vastaajilla oli mahdollisuus kertoa omia motiivejaan olla käyttämättä rahastoa. Kysymyksessä vastaukset oli mahdollista kirjoittaa avoimeen tekstikenttään. Avoimia vastauksia saatiin yhteensä 8 kappaletta ja ne käsiteltiin tekstinkäsittelyohjelmalla. Vastauksista puolet liittyivät puutteelliseen tietämykseen valmennusrahoituksen olemassaolosta.

- En ole ollut tietoinen sellaisen olemassa olosta -

- En ole kuullut siitä -

6 Johtopäätökset

Tässä luvussa käsitellään kyselystä saatuja tuloksia tutkimuskymysten kautta.

Tutkimuskysymyksiä olivat

- kuinka yleistä valmennusrahaston käyttö on yksilöurheilijoiden keskuudessa
- mitkä tekijät vaikuttavat valmennusrahaston käyttöön tai sen käyttämättä jättämiseen
- millaisia mielikuvia valmennusrahasto herättää urheilijoiden keskuudessa.

Kyselyn vastaajista 49 % oli naisia ja 49 % miehiä. 2 % vastaajista ei halunnut kertoa sukupuoltaan. Lajiryhmät olivat vastaajissa edustettuna porrastetusti. Eniten edustettuna olivat talvilajien urheilijat (43 %), seuraavaksi kesälajien urheilijat (32 %) ja pienimpänä ryhmänä ympärivuotisen kilpailukauden omaavat urheilijat (25 %). Vastaajat olivat jakatuneet tasaisesti eri ikäryhmittäin, joista suurimpana ryhmänä olivat 30 % osuudella 22-24-vuotiaat vastaajat. Myös eri kilpatasot olivat hyvin edustettuna. Suurimpana ryhmänä olivat SM-tason urheilijat 41 % osuudella. Näiden demografisten tekijöiden osalta vastaajat edustivat hyvin laajasti tutkimuksen perusjoukon kaikkia osa-alueita. Selkeästi eniten vastaajista, 68 %, ilmoitti vuosittaisten urheilutulojensa olevan alle 5000 €. Tämä voi kertoa siitä, että tutkimus onnistuttiin kohdentamaan paremmin juuri tämän tuloluokan urheilijoille, tai siitä, että tämänkaltainen tulojakauma on yleinen tutkimuksen perusjoukon keskuudessa.

Valmennusrahaston käyttö

Tutkimustuloksista käy ilmi, että valmennusrahaston käyttö on kohtalaisen yleistä yksilöurheilijoiden keskuudessa. Vastaajista 46 % ilmoitti käyttävänsä rahastoa urheilutulojensa käsittelyssä.

Tutkimustuloksista ilmenee, että eniten valmennusrahaston käyttöön vaikuttavat urheilijan ikäryhmä, kilpataso sekä urheilutulot. Kaikissa kolmessa ryhmässä voitiin todeta korrelaatiota rahaston käytön suhteen. Mitä vanhemmasta urheilijasta oli

kyse, sitä todennäköisemmin hän on hyödyntänyt valmennusrahastoa. Samoin kilpatasolla oli vastaavanlainen vaikutus. Tason noustessa MM- ja olympiatasolle, myös valmennusrahaston käyttö on yleisempää. Urheilutuloilla voidaan sanoa olevan myös samanlainen vaikutus. Mitä suurempaan tuloluokkaan urheilija kuuluu, sitä yleisempää valmennusrahaston käyttö on.

Käyttäjien mielikuvat

Tulosten perusteella valmennusrahastoa hyödyntävät yksilöurheilijat ovat tyytyväisiä rahaston käyttöön. Tyytyväisyys näkyy tuloksissa myös rahaston suositteluhalukkuutena. Urheilijoiden suurimpia motiiveja rahaston käytölle ovat tulosten perusteella rahaston tarjoamat verotukselliset hyödyt sekä mahdollisuus hallita urheilutuloja yhdestä ja samasta paikasta. Avoimista vastauksista motivoivana tekijänä nousi esiin edellisten lisäksi myös rahaston käytön helppous.

Vastaajat, jotka eivät käytä valmennusrahastoa

Tulosten mukaan valmennusrahasto ei ole kovin tunnettu niiden yksilöurheilijoiden keskuudessa, jotka eivät hyödynnä rahastoa urheilutulojensa käsittelyssä. Vastaajista jopa 81 % ilmoitti, ettei rahasto ole heille entuudestaan tuttu. Valmennusrahaston toiminta on myös jäänyt vastaajille epäselväksi. Epätietoisuuden voidaan nähdä korreloivan selvästi rahaston käytön kanssa: vastaajien suurimpia motivaattoreita olla hyödyntämättä valmennusrahastoa olivat tulosten perusteella epätietoisuus itse valmennusrahastosta, sekä se, etteivät he mielestään tunne valmennusrahaston toimintaa riittävän hyvin.

7 Pohdinta

Tässä luvussa tarkastellaan tutkimuksessa saavutettuja tuloksia työn teoriapohjaan peilaten. Lisäksi käsitellään tutkimuksen luotettavuutta sekä mahdollisia jatkotutkimuksia. Tutkimuksen tarkoituksena oli selvittää yksilöurheilijoiden valmennusrahaston käytön yleisyyttä. Tutkimuksessa selvitettiin myös, mitkä tekijät vaikuttavat rahaston käyttöön, sekä sitä, millaisia mielikuvia urheilijoilla valmennusrahastosta on.

Urheilijan tulo

Urheilijan tulo verollisuuden määritelmä saa alkunsa jo urheilutoiminnan luonteen tarkastelussa. Kuten Eskelinen (1995, 134) kirjoitti, urheilu yleisnimityksenä antaa vasta laajan käsityksen siihen liittyvän toiminnan luonteesta. Määtän ja Luoman (2019) jaottelu urheilun harrastus-, tulothankkimis- sekä elinkeinotoiminnan välillä antaa jo selkeämmän lähtökohdan tarkastella urheilutoiminnan verotuksellisuutta. Urheilutoiminnan luonteen määrittelyn jälkeen voidaan tarkastella urheilijan hankkimia tuloja. Määtän ja Luoman (2019) jaottelu jakaa urheilijan tulot neljään pääluokkaan. Näistä selkein ja tämän työn kannalta tärkein jako tapahtuu yksilö- sekä joukkueurheilijoiden välillä. Kun joukkueurheilijoiden kohdalla puhutaan urheilijan palkasta, yksilöurheilijoilla kyseessä ovat erilaiset palkkiot. Tulojen luonteen eroavaisuuteen vaikuttavat urheilijoiden työsuhteen määritelmä sekä eroavat oikeusasemat. Eskelisen (1995, 138) mukaan yksilöurheilijalla on usein mahdollisuus saada samanaikaisesti palkkiota usealta taholta, jolloin työsuhteen tai -sopimuksen muodostuminen on haastavaa. Yksilöurheilija on myös usein riippumaton seurastaan työnantajana. Rauste (1997, 164) vastaavasti totesi, etteivät yksilöurheilijat yleensä täytä täysin työsuhteen tunnusmerkistöä.

Valmennusraho

Tuloverolaissa (TVL 1535/1992, 116b §) määritettyyn valmennusrahoon on yksilöurheilijoilla mahdollisuus rahastoida urheilusta saamia tuloja. Tällä voi olla merkittävä vaikutus yksilöurheilijan henkilökohtaiseen verotukseen, sillä kuten Aaltonen (2004, 160) on todennut, valmennusraho antaa yksilöurheilijoille käytännössä samanlaiset edut verrattuna joukkueurheilijoihin kattaa veroseuraamuksitta urheiluun liittyviä kuluja.

Valmennusrahoon käytön yleisyyden voidaan tutkimusten tulosten perusteella sanoa olevan kohtalaista, kun 46 % vastaajista ilmoitti käyttävänsä valmennusrahoon urheilutulojensa käsittelyssä. Kun tarkastellaan saatuja tuloksia tutkimuskysymysten kautta, nousee tuloksista esiin mielenkiintoisia yksityiskohtia liittyen urheilijoiden mielikuviin valmennusrahosta. Tulosten perusteella valmennusrahoon käyttävät urheilijat ovat erittäin tyytyväisiä valmennusrahoon sekä sen toimintaan. Heillä on selkeät motiivit rahaston käytölle, ja he voivat

suositella rahaston käyttöä. Tulosten perusteella valmennusrahastoa käyttävien urheilijoiden mielestä rahaston toiminnassa ei ole huomauttamista. Kuitenkin enemmistö vastaajista (54 %) ilmoitti, etteivät he käytä valmennusrahastoa. Suurin tuloksista esiin noussut syy käyttämättömyydelle oli epätietoisuus valmennusrahaston olemassaolosta. Käyttöä korreloivat tulosten mukaan myös vuosittaisten urheilutulojen määrä, kilpataso sekä ikä. Tätä selittänee se, että tätä 54 %:n osuutta edustavat enemmistönä nuoret urheilijat, joiden kilpataso sekä urheilutulot eivät vielä ole korkealla. Tulosten perusteella voidaan kuitenkin todeta valmennusrahaston toiminnan olevan hyvää ja asianmukaista, mutta rahaston markkinoinnissa sekä viestinnässä urheilijoille olisi vielä kehitettävää.

Tutkimuksen onnistuminen

Opinnäytetyöprosessi käynnistyi aiheen jäsentelyllä, jossa tutkijalla oli halu yhdistää opinnot sekä oma urheilu-ura. Tämän pohjalta aihe rajautui urheilijan tulon verotukseen sekä valmennusrahaston rooliin urheilutulojen käsittelyssä. Työ tehtiin ilman toimeksiantajaa, mikä mahdollisti juuri tutkijaa kiinnostavan tutkimusaiheen valinnan. Aiheen rajauksen jälkeen aloitettiin työn tietoperustan hankinta. Tämä osoittautui tutkimuksessa yhdeksi haastavimmaksi osa-alueeksi, sillä kyseistä aihetta on tutkittu aiemmin vähän ja siihen liittyvä tietoperusta koostuu pääosin ajankohtaisista lakiteksteistä sekä verotusohjeista. Vaikka työ pääosin koostuikin kyseisistä lähteistä, aiheeseen liittyvää kirjallisuutta saatiin hankittua kyseisten lähteiden täydennyksiksi.

Päätös tutkimusmenetelmästä tehtiin arvioitaessa haluttua tutkimustulosta sekä tutkittavaa kohderyhmää. Arviointien perusteella kvantitatiivinen kyselytutkimus soveltui parhaiten kyseisen kohderyhmän tutkimiseen. Kyselyssä tahdottiin keskittyä selvittämään valmennusrahaston käytön yleisyys, sekä myös kartoittamaan niitä tekijöitä, mitkä vaikuttavat rahaston käyttöön. Tämän lisäksi valmennusrahaston muodostamia mielikuvia tahdottiin selvittää.

Tutkijalla ei ollut ennen opinnäytetyötä kokemusta Webropol-ohjelman käytöstä. Ohjelman käyttö kyselyn tekovaiheessa sekä tutkimustulosten analysointivaiheessa oli kuitenkin sujuvaa eikä tämä tuottanut vaikeuksia työn edistymisen kannalta.

Tuloksista nousi esiin sekä ennalta odotettuja että uusia tietoja. Tulosten esittäminen tahdottiin tehdä työssä visuaalisesti selkeäksi, jotta niiden lukeminen sekä erilaisten johtopäätösten tekeminen olisi mahdollisimman vaivatonta.

Tutkimus oli kokonaisuudessaan onnistunut. Tutkimuksella saatiin vastauksia työn tutkimusongelmiin sekä pystyttiin kartoittamaan mahdollisia tekijöitä näiden taustalla. Tutkimuksella saatiin luotua myös urheilijalle hyvä tietopaketti, jossa käsitellään erilaisia tulolajeja, niiden verotusta sekä rahastointimahdollisuuksia. Tutkijalle työstä suurinta oppia oli itse tutkimustyön toteuttaminen, sekä tutkimuksen aihealueen tuntemuksen kasvattaminen. Tutkija kokee saavansa opinnäytetyön tekoprosessista hyötyjä sekä omalle urheilu-uralleen että tulevaisuuden työuralle.

Luotettavuusarviointi

Luotettavuuskysymyksiin pyrittiin kiinnittämään huomiota työn jokaisella osa-alueella. Koska työssä käsitellään hyvin ajankohtaista sekä ajantasaista tietoa, teoreettinen viitekehys pyrittiin rakentamaan ajankohtaisista lähteistä, jotta virheellisen ja vanhentuneen tiedon määrä voitaisiin työssä minimoida.

Tutkimuskyselyä laadittaessa kiinnitettiin huomiota työn viitekehykseen sekä tutkimusongelmiin. Ennen tutkimusaineiston keruuvaihetta kyselyä testattiin testikäyttäjillä ja se käytiin läpi opinnäytetyön ohjaajan kanssa, jotta kysymyksillä saataisiin mahdollisimman hyvää tietoa tutkimusongelmien ratkaisemiseen. Tutkija huomasi kyselyssä jälkikäteen yhden virheen. Kysymyksessä 6 vastaajilta kysyttiin heidän vuosittaisia urheilutulojaan. Vaihtoehdot oli jaoteltu tasaluvuin, esimerkiksi ” alle 5 000 € / vuosi ” sekä ” 5 000-10 000 € / vuosi ”. Parempi vastausvaihtoehdon muoto olisi ollut esimerkiksi ”5 000-9 999 € / vuosi”, jolloin vaihtoehtojen päällekkäisyys olisi poistunut. Kyselylomakkeen strukturoitu toteutus lisää kuitenkin tutkimuksen validiteettia.

Koska tutkijalla ei ollut kyselyn toteutusvaiheessa käytössä erillistä rekisteriä kaikista suomalaisista yksilöurheilijoista, kyselyn tarkka kohdentaminen ei ollut mahdollista. Tästä syystä otantamenetelmästä puhutaan tämän tutkimuksen kohdalla näytteestä.

Vastauksia saatiin yhteensä 59 kappaletta, mikä jäi tavoitellun vastausmäärän alapuolelle. Saatu näyte edustaa kuitenkin perusjoukkoa hyvin, sillä vastaajien demograafiset tekijät jakautuivat tasaisesti lukuun ottamatta urheilutuloja, joissa yksi joukko oli selkeästi eniten edustettuna. Näinollen voidaan sanoa tulosten yleistettävyyden olevan melko hyvällä tasolla. Samoin vertailua kahden eri vastaajaryhmän tulosten välillä voidaan pitää luotettavana, sillä vastaajat jakautuivat tasaisesti kahteen eri ryhmään, valmennusrahastoa käyttäviin sekä käyttämättä jättäneisiin yksilöurheilijoihin.

Tutkimusta voidaan pitää kokonaisuudessaan validina, sillä se mittaa haluttua asiaa. Tutkimuksen tuloksista on johdettavissa vastaukset esitettyihin tutkimuskysymyksiin, jolloin ne tarjoavat ratkaisun myös tutkimusongelmaan. Tutkimuksen pohjalta voidaan luoda käsitys valmennusrahaston käytön yleisyydestä, urheilijoiden mielikuvista rahastoa kohtaan sekä käytön motiiveista.

Mahdolliset jatkotutkimukset

Valmennusrahaston käytön yleisyyteen liittyvää tutkimusta ei ole aiemmin toteutettu. Tutkimus toimii hyvin lähtökohtana jatkotutkimuksille, joilla halutaan saavuttaa lisätietoa esimerkiksi rahaston käytöstä sekä sen käyttäjistä. Toteuttamalla tutkimuksen tasaisin väliajoin, voidaan seurata sekä käytön että syiden ja motiivien kehittymistä esimerkiksi vuosittain. Toinen mahdollinen jatkotutkimus liittyy valmennusrahaston markkinointiin urheilijoille. Tutkimuksessa selvisi valmennusrahaston tunnettavuuden olevan heikko rahastoa käyttämättömien urheilijoiden keskuudessa. Mahdollisessa jatkotutkimuksessa voitaisiin keskittyä tutkimaan syitä siihen, miksi urheilijoiden tietoisuus valmennusrahastosta on vähäistä sekä myös pohtia valmennusrahaston markkinoinnin kehityskohteita.

Lähteet

- Aaltonen, K. 2004. Urheilun ja liikunnan oikeus käytännössä. Helsinki: Tietosanoma.
- AVL 1501/1993. Arvonlisäverolaki. Annettu 30.12.1993. Viim. muutos 15.3.2019. Viitattu 27.5.2019. <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1993/19931501?search%5Btype%5D=pika&search%5Bpika%5D=arvonlis%C3%A4verolaki>.
- Brander, R. 2017. Urheilijarahasto. Urheilijarahaston rooli uran jälkeisen elämän turvaamisessa. Opinnäytetyö, AMK. Vaasan ammattikorkeakoulu, liiketalous. Viitattu 20.5.2019. https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/128195/Brander_Riku.pdf?sequence=1&isAllowed=y.
- EPL 1118/1996. Ennakkoperintälaki. Annettu 20.12.1996. Viim. muutos 12.4.2019. Viitattu 27.5.2019. <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1996/19961118#L2P11>.
- Eskelinen, A. 1995. Urheilu ja verot. Helsinki: Suomen Urheiluliiton julkaisut.
- Halila, H. 2006. Oikeudellistuva urheilu. Helsinki: Talentum.
- Kananen, J. 2011. Kvantti. Kvantitatiivisen opinnäytetyön kirjoittamisen käytännön opas. Jyväskylä: Jyväskylän ammattikorkeakoulu.
- Kananen, J. 2015. Opinnäytetyön kirjoittajan opas. Jyväskylä: Jyväskylän ammattikorkeakoulu.
- Kananen, J. 2008. Kvali. Kvalitatiivisen tutkimuksen teoria ja käytänteet. Jyväskylä: Jyväskylän ammattikorkeakoulu.
- KHO 50:2003. Korkeimman hallinto-oikeuden päätös. Urheilijan kotipelipaikka. Annettu 19.8.2003. Viitattu 24.5.2019. <https://www.finlex.fi/fi/oikeus/kho/vuosikirjat/2003/200301827>.
- Kössö, T. 2016. Suomalaiset huippu-urheilijat elävät köyhyysrajalla – laskut maksamatta, rahaa ruokaan toimeentulosta tai isän kukarosta. Yle 8.10.2016. Viitattu 2.10.2019. <https://yle.fi/uutiset/3-9217654>.
- Louhi, J. 2015. Urheilijan verosuunnittelun mahdollisuudet niin kotimaisessa kuin ulkomaisessa kontekstissa. Pro gradu - tutkielma. Aalto-yliopisto, kauppakorkeakoulu, yritys juridiikka. Viitattu 20.5.2019. http://epub.lib.aalto.fi/fi/ethesis/pdf/13886/hse_ethesis_13886.pdf.
- Lotti, L. 2001. Tehokas markkina-analyysi. Helsinki: WSOY.
- Määttä, T. Luoma, P. 2019. Verohallinnon ohje. Urheilusta saatujen tulojen verotus. Annettu 5.4.2019. Viitattu 29.5.2019. <https://www.vero.fi/syventavat-vero-ohjeet/ohje-hakusivu/48990/urheilusta-saatujen-tulojen-verotus/>.

Rauste, A. 1997. Urheiluoikeus. Helsinki: Lakimiesliiton kustannus.

TVL 1535/1992. Tuloverolaki. Annettu 30.12.1992. Viim. muutos 26.4.2019. Viitattu 28.5.2019.

<https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1992/19921535?search%5Btype%5D=pika&search%5Bpika%5D=tuloverolaki#a26.4.2019-593>.

Valmennusrahaso. N.d. Valmennusrahason infosivu Suomen Olympiakomitean www-sivuilla. Viitattu 15.6.2019. <https://www.olympiakomitea.fi/huippu-urheilu/huippuvaiheen-ohjelma/urheilijat/valmennusrahaso/>.

Vilkka, H. 2007. Tutki ja mittaa. Määrällisen tutkimuksen perusteet. TamPub. Viitattu 16.5.2019. http://tampub.uta.fi/bitstream/handle/10024/98723/Tutki-ja-mittaa_2007.pdf?sequence=1&isAllowed=y.

Liitteet

Liite 1. Kyselyn saatekirje.

Valmennusrahaston käyttö yksilöurheilijoiden keskuudessa

Olen neljännen vuoden liiketalouden opiskelija Jyväskylän ammattikorkeakoulussa ja tutkin opinnäytetyössäni Valmennusrahaston käytön yleisyyttä suomalaisten yksilöurheilijoiden keskuudessa. Opinnäytetyön tavoitteena on myös avata syitä Valmennusrahaston käytölle tai sen käyttämättä jättämiselle. Työ käsittelee urheilijan verotusta sekä Valmennusrahaston verotuksellista roolia.

Valmennusrahaston periaate on tarjota yksilöurheilijoille mahdollisuus varautua etukäteen valmentautumisesta aiheutuviin kuluihin. Valmennusrahastoon on mahdollista maksaa muita urheilutuloja, kuin palkkaa. Rahastoon maksettua urheilutuloa voidaan käyttää tositteita vastaan valmentautumisesta ja urheilemisesta verovuoden aikana aiheutuneiden menojen kattamiseen.

Verohallinnon antamassa ohjeessa urheilijan veronalaista tuloa ovat urheilijalle maksettu palkka, palkkio, tai muu hyvitys, jos sillä on rahallista arvoa. Useimmiten kyseessä on ansiotuloon rinnastettava verotettava tulo. Urheilijan veronalaista tuloa ovat myös varsinaiseen urheilusuoritukseen perustuvat tulot, kuten sponsori- ja mainostulot.

Kysely suoritetaan täysin anonyymisti, eikä kenenkään yksittäistä vastausta voida erottaa tai tunnistaa aineistosta. Vastaukset käsitellään ehdottoman luottamuksellisesti ja kyselyn tulokset julkaistaan ainoastaan yhteenvetomuodossa. Kyselyyn vastaamiseen kuluu aikaa noin 5 minuuttia. Vastausaikaa on 31.8.2019 asti.

Linkki kyselyyn: <https://link.webropolsurveys.com/S/4DE613F134B2DEB8>

Mikäli olette kiinnostuneita työn lopputuloksista, voin halutessanne laittaa Teille koonnin valmiin työn tuloksista.

Kiitos vaivannäöstä sekä vastauksistanne!

Ystävällisin terveisin,

Topi Kanninen
040-9614941
topi.kanninen@sci.fi

Liite 2. Kyselylomake

Kysely yksilöurheilijoille liittyen Valmennusrahastoon

Tämän kyselyn tarkoituksena on kartoittaa Valmennusrahaston käytön yleisyyttä yksilöurheilijoiden keskuudessa sekä mahdollisia motiiveja käytön takana. Sinun mielipiteesi ja vastauksesi ovat tärkeitä oikean kuvan saamiseksi.

Kysely suoritetaan täysin anonyymisti, eikä kenenkään yksittäistä vastausta voida erottaa tai tunnistaa aineistosta. Vastauksesi käsitellään ehdottoman luottamuksellisesti ja kyselyn tulokset julkaistaan ainoastaan yhteenvetomuodossa. Kyselyyn vastaamiseen kuluu aikaa noin 5 minuuttia.

Suuri kiitos vastauksestasi ja tsemppiä tulevaan kisa-/treenikauteen!

1. Sukupuoli *

- Nainen
- Mies
- En halua vastata

2. Kilpailukauden ajankohta lajissasi *

- Kesä
- Talvi
- Ympärivuotinen

3. Ikäryhmäsi *

- Alle 18-vuotias
- 18-21-vuotias
- 22-24-vuotias
- 25-27-vuotias
- yli 27-vuotias

4. Kilpailutasosi *

- SM
- PM
- EM
- MM
- Olympia
- Joku muu

5. Oletko saanut olympiakomitean urheilija-apurahaa viimeisimmällä kaudella?

Kesälajin urheilija: 12.2.2019 päätöksen mukaan
Talvilajin urheilija: 1.6.2018 päätöksen mukaan

- Kyllä
- En ole

6. Arvioi vuosittaiset urheilutulosi

Urheilutuloja ovat mm. kilpailupalkinnot, osallistumispalkkiot sekä mainos- ja sponsoripalkkiot *

- alle 5 000 € / vuosi
- 5 000 - 10 000 € / vuosi
- 10 000 - 15 000 € / vuosi
- 15 000 - 20 000 € / vuosi
- yli 20 000 € / vuosi

7. Hyödynnätkö Valmennusrahastoa urheilutulosi käsittelyssä? *

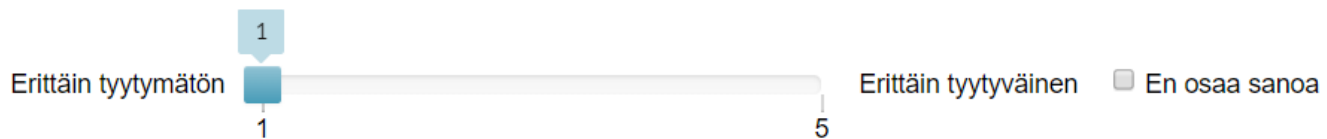
- Kyllä
- En

8. Valitse alla olevista vaihtoehdoista sinua parhaiten kuvaavat vaihtoehdot, joiden takia hyödynät Valmennusrahaa *

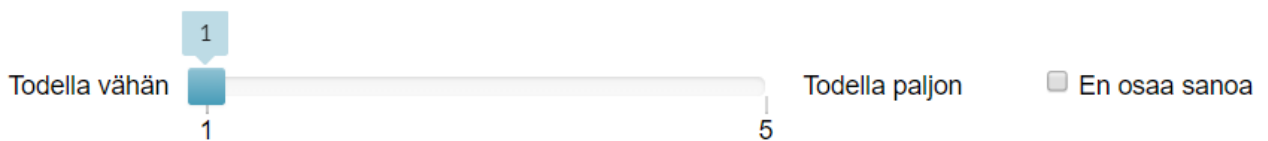
- Urheilutulosten hallitseminen Valmennusrahaa avulla
- Verotuksellisten hyötyjen saaminen
- Urheilutulosten rahoitus tulevaisuutta varten
- Muu syy

9. Kirjoita alle muita syitä, miksi juuri Sinä käytät Valmennusrahaa?

10. Kuinka tyytyväinen olet ollut Valmennusrahaa käyttöön *

11. Voisitko suositella Valmennusrahaa käyttöä muille Yksilöurheilijoille?

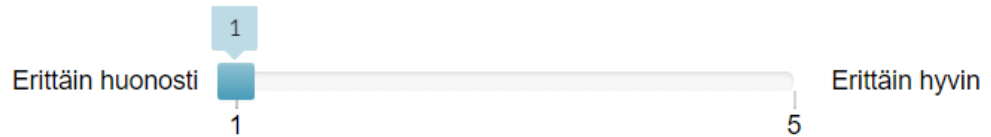

12. Käytätkö Valmennusrahaa rinnalla myös Urheilijarahastoa? *

- Kyllä
- En käytä

13. Onko Valmennusrahasi sinulle tuttu? *

- Kyllä on
- Ei ole

14. Kuinka hyvin koet tuntevasi Valmennusrahasi toiminnan? ***15. Valitse alla olevista vaihtoehdoista parhaiten sinun tilannettasi kuvaavat vaihtoehdot, joiden perusteella et käytä Valmennusrahasi ***

- En koe rahaston käyttöä tarpeelliseksi
- En tunne Valmennusrahasi ta sen toimintaa riittävän hyvin
- En ole ollut ennen tietoinen Valmennusrahasista
- Muu syy

16. Kirjoita alle muita syitä, miksi et käytä Valmennusrahasi

Liite 3. Avoimet vastaukset

9. Kirjoita alle muita syitä, miksi juuri Sinä käytät Valmennusrahastoa?

- Kaikki lajissani käyttävät. Helpoin väylä ja veroteknisesti ylivoimaisesti fiksuin.
- Lähestulkoon ainut mahdollinen järkevä ratkaisu.
- Verovapaat sponsoritulot
- Mahdollistaa tulojen käytön matkustuskuluihin sujuvasti.
- Se on helpoin tapa pitää urheilutulot vain urheiluun suunnattuina
- Selkeä tapa saada sponsoritulot käyttöön.
- Sponsorin Valmennusrahastoon ohjautuvien varojen sekä mahdollisten palkintorahojen käyttö.
- Käytän, koska ainoa laillinen mahdollisuus hallita yhteistyö- ja palkintorahoja.
- Valmennusrahastoon maksetaan automaattisesti kilpailuista saatavat palkkiot ja sponsorisopimukset, minkä vuoksi käytänkin valmennusrahastoa.
- Helppo tapa laskuttaa palkintorahoja ulkomailta. Yhtenäinen paikka kaikelle urheilutulojen käsittelylle
- Ainoa vaihtoehto tallettaa palkintorahoja ilman veronkiertoa.
- Tätä suositeltiin minulle kolme vuotta sitten.

16. Kirjoita alle muita syitä, miksi et käytä Valmennusrahastoa

- Jos on pienet urheilutulot niin valmennusrahaston ylläpitäminen on siinä suhteessa kallista. Lisäksi ampumahiihtoliitolla menee kauan aikaa ennen kuin toimittavat kuitit eteenpäin valmennusrahastoon jolloin maksua ei makseta ajoissa silloin kuin sitä tarvitsisin.
- En ole kuullut siitä
- Ei tällä tasolla
- -
- Teen kaikki yhteistyökuviot toiminimeni kautta, jolloin tulo on minun yritystuloa.
- En ole tietoinen siitä
- En ole ollut tietoinen
- En ole ollut tietoinen sellaisen olemassa olosta